

1001 ROMAN

SAYI: 23

15 KURUS

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NESRİYAT MÜDÜRÜ:
TANŞİN BENİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:
SEDAT ANPİRAZ

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkmış Gençlik Mevzuası:
ABONESİ:

Akı ayığı 20 sayı 800 kuruş.
Yıllığı 80 sayı 720 kuruş.

ADRES:

Ankara Cad. No. 56 — İstanbul
Telefon: 23714

Çıktığı: TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

CANAVAR DOKTOR
Roman

KUM BÜYÜSÜ
Hikâye

KATİL KİM?
Bilmeceli Hikâye

RANDOLPH SCOTT
Portre

KARANLIK KÜŞE
Film Hikâyesi

DAĞ KARTALI
Resimli Roman

ÇİPTE ZAFER
Hikâye

İKİNCİ KAPTAN
Hikâye

(Kapaktaki resim: Portre
yazımıza aittir.)

30 Eylül 1946

SİNEMA Aktüalitesi

YİNE GANGSTER

1931 de Paul Muni'yle çevirdiği «Yüzü Damgalı Adam-Al Kapon» filmiyle meşhur olan George Raft halen «Mr. Ace» isimli güzel ve heyecanlı bir gangster filmi çeviriyor.

YENİ BİR FİLM

Gary Cooper'le Paulette Goddard'ın birlikte renkli olarak çevirdikleri «Fethedilmemiş Ülke» isimli filmde Boris Karloff meşhur kızıl derilli seflerden Guyasuta rolünü canlandıracak. Filmin mevzuu 1763 sonesinde İngilizlerin nasıl kızıl derililerle

HAYVAN AVCISI

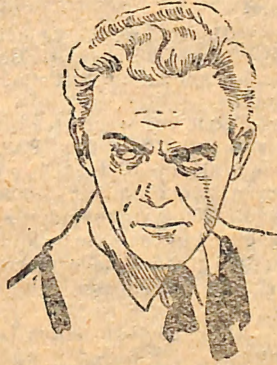
Son zamanlarda meşhur olan yıldızlardan Gregory Peck, ordudan terhis edilen Robert Preston'la çevirdiği

«Francis Mocomber'in Kısa Ve Mesut Hayatı» filminde Afrikanın en meşhur vahşi hayvan avcılarından birisi rolünü canlandırıyor.

BİR HARP FİLMİ

Son olarak Dorothy Lamour'la «Aslan Tarzan» filmi-ni gördüğümüz Richard Denning Hava ordusundan terhis edilir edilmez «Yedisi de Kurtulmuşlardı» isimli bir harp filmi çevirmeğe başladı. Eserin kadın yıldızlığını Catherine Craig yapıyor. Bu kadın Robert Preston'un karısıdır.

savaşa, savaşa Amerika'nın içlerine doğru girdiklerini anlatıyor.

ESKİSİ GİBİ

Bundan yirmi yıl önce Hollywood'a gelen Gary Cooper uzun boylu, kadınlardan kaçan, utangaç fakat neşeli bir gençti. Bugün değişti mi dersiniz?.. Hayır gene eskisi gibi aynı karakterde bir adamdır.

BİR MACERA FİLMİ

Universal'in son zamanlarda meşhur olan kovboy yıldızlarından Rod Cameron «Banka Soyguncuları» isimli bir macera filmi çevirmiştir. İlerde Randolph Scott'a rakip olacağı söylenen bu aktör Turhan Bey'in flörtü Yvonne De Carlo'yla evleneceğini yalanlamıştır.

BABA OLUYOR

Bu Ağustosun yirmisekinde yirmibir yaşına giren genç yıldızlardan Donald O'Connor'un yakında bir çocuğu dünyaya gelecek.

CANAVAR DOKTOR

ÇEVİREN =

Solelli

Rahip Eltham söylediği sözden pişman olmuş gibiydi. Epey düşündükten sonra cevap verdi:

— Her ne kadar bazı özel işlerimi kimseye söylemek istemezsem de sizi çok samimi ve candan bulduğum için bir mahzur görmüyorum. Yakında Çin'e Ho-Nan'ye gitmek niyetindeyim. Bu fikrimden beni vazgeçirmek istiyorlar.

Neyland Smit kendini tutamıyarak rahibin yanına fırladı. Onu omuzlarından tutarak:

— Demek avdet edeceksiniz ha? diye haykırdı. Meselayı şimdi anlıyorum. Niçin bunları daha evvel söylemediniz? Bütün meselenin anaharı burada. Demindenberi boşuna kafa yorup duruyordum. Bu işlerin hepsi Çin'e dönme kararını verdikten sonra başladı değil mi?

— Evet.
— İhtar mektubu Çin'den geldi değil mi?

— Evet.
— Kimden?
— Mandarin - Sun - yat'-dan geldi.

— Yen-Sun-Yat mı? Size Çin'e dönmekten vazgeçmeniz için o mektubu yazdı da siz hâlâ düşüncenizde ısrar mı ediyorsunuz? Mandarin-Sun-Yat meşhur Yedi'den biridir!

— Affedersiniz Mister Smit, anlıyorum.

— Anhyamazsınız. Bugünkü Çin 1928 de bıraktığınız Çin değildir. Bugün o kocaman bir esrar makinesidir. Durmadan dönüyor. Ho-Nan da onun önemli çarklarından

biridir. Anladığıma göre bu Mandarin size çok büyük bir iyilik etmiştir. Bana emin olun ki eğer Çin'deki dostunuz olmasaydı bugün çoktan ölmüş bulunacaktınız.

Rahip Eltham bir an için Smit'in yüzüne baktı. Sonra ummadığı mütahakkim bir sesle:

— Hayır, dedi. Ödevim Nan-Yang'a dönmektir. Beni bundan ancak bir kişi alakoyaabilir.

— Öyle ise o bir tek kişi de sizi muhafaza etsin. Fakat beni dinleyin Mister Eltham. Bugün için orası bir cehennemdir. Bu cehennemden sizi hiç bir kuvvet kurtaramaz. Çin'deki son maceralarınız herhalde hatırlınızda olmalıdır.

— Ağır söylüyorsunuz Bay Smit!

— Zannetmiyorum. Şayet ağır bile söylemiş olsam sizin iyiliğiniz içindir. Ödevim dediğiniz iş bugünkü dünya sulhüne tesir edebilir. Halbuki Ho-Nan bir barut fıçısıdır ki siz elinizde bir meşale ile oraya gideceksiniz. Vakti vakit kimsekin arzusuna karışmak istemem. Lâkin Çin'e yapacağınız geziden vazgeçmeniz için ısrar ediyorum.

— Demek ısrar ediyorsunuz ha, Bay Smit?

— Evet, aynı zamanda şunu söylemekle büyük bir tessür duyuyorum ki ısrarımı kuvveden fiile çıkarabilecek salâhiyetim de vardır.

Vernon Derbi oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kırmılandı. Konuşma tehlikeli

bir hal alıyordu. Oda sinirleri oynatıcı bir hava ile dolmuştu.

Kısa bir sessizlik oldu. Tekrar konuşan Rahip Eltham:

— Korktuğum başıma geldi, dedi. Zaten resmi makamlara müracaatı bunun için arzu etmiyordum.

— Sarı tehlike bugün garbin gözü önünde bütün kuvvetile hazırlanmaktadır.

Rahip Eltham hayretle sordu:

— Sarı tehlike mi?
— İnanmıyorsunuz değil mi? Buna sizin gibi daha bir çokları da inanmıyor. Bana itimat edin. Bugün dünya sulhü bir kıl üzerinde duruyor. Siz bilmiyerek bütün insanlığa bir felâket getirebilirsiniz.

Rahip Eltham bir iki saniye düşündü:

— Siz tahmin ettiğimden daha samimi bir insansınız. Sözleriniz acı bile olsa hakikat olduğu için teşekkür ederim. Bu mesele hakkında biraz düşünmeliyim. Yarın sizinle tekrar konuşuruz.

Bu sözlerle fırtına yatışmış oldu. Artık burada işimiz kalmamıştı. Tam gitmek üzere hazırlanırken anı ve korkunç bir çığlık, bir kadın çığlığı gecenin sessizliği içinde çınladı. Mister Eltham'ın yüzü sapsarı kesildi.

— Allahım, diye bağırdı! Greba, kızım Greba'dır bu haykıran!!

CALILIKTAKİ HAYALET

Kütüphaneden nasıl fırladığımızı hatırlıyayım. Lâkin salona ilk giren ben oldum. Bayan Greba Eltham bir pencerenin önünde, yerde yüzükoyun yatıyordu. Pencereye baktım. Kapalı ve sürgülü idi. Genç kızın üzerine eğildim. O sırada Smit de yanıma gelmişti

— Çantamı getirin, dedim. sadece bir baygınlık, mühim birşey değil.

Genç kızın babası, yüzü sararmış, gözleri yerinden oynamış olduğu halde heyecanla etrafımda dolaşıyordu. Korkacak birşey olmadığını

söyliyerek kendisini temin ettim.

Biraz sonra Bayan Greba titreyerek kendine geldi ve gözlerini açtı. Hiç kimsenin genç kıza sual sormasına müsaade etmedim. Babası koluna girerek istirahat etmesi için odasına götürdü.

Aradan onbeş dakika geçmişti. Bir hizmetçi Mis Greba'nın benî odasında beklediğini haber verdi. Hizmetçiye takiben yukarı çıktım. Bayan Greba Eltham odada ayakta duruyordu. Yüzünün sarılığı henüz geçmemişti. Elektriğin kuvvetli ışığında kumral saçları parıltıyordu ve ince yüzünün güzelliğini bir kat daha artırıyordu.

İlk defa ben konuştum:

— Sizi korkutan şeyin ne olduğunu anlamak için hepimiz meraklıyız, dedim.

Genç kız kısa bir an şaşkınlık içinde tereddüt etti. Dudaklarını ısırarak pencereye baktı.

— Babama söylemeğe çekiniyorum, dedi. Beni hayal gördü zannedecek. Siz herhalde daha makul düşünürsünüz. Nasıl anlatayım bilmem ki... Bir çift yeşil göz!.. Evet kedi gözüne benzer bir çift göz tarasaya inmiş geniş merdivenlerden bana bakıyordu!

Bu sözler beni fazla heyecanlandırdı.

— Kedi olmadığına emin misiniz, diye sordum?

— Gördüğüm gözler kedi gözünden çok büyüktü. Hem o derece korkunçtu ki tarif edemem. Vakıa bugün fazla heyecanlı dakikalar geçirmiş

olmam zihnimi yormuş olabilir, lâkin yanılmadığıma kat'iyetle eminim. Bunları babama anlatamam ki..

Bu sözleri söylerken gayet samimi idi.

— Çünkü babam, burada kapalı kaldıkça emniyette olduğumuzu zannediyor. Hoş bizi tehdit eden tehlikenin ne olduğunu bilmiyorum ama, biz buraya geldikten sonra tanımadığımız meçhul kimseler de bu kale gibi yere gizlice girip çıkmışlardır.

— Ne demek istiyorsunuz, Bayan Greba?

— Ne demek istediğimi doğrusu ben de bilmiyorum. Öyle bir şaşkınlık içindeyim ki.. Vernon bana meçhul bir

çinlinin Bay Neyland Smit'i öldürmek istediğinden bahsetmişti. Acaba aynı şahıs babamı da mı öldürmek istiyor? Şayet böyle ise şimdiye kadar öldürebilirdi.

— Beni korkutuyorsunuz Bayan Greba!

— Meselâ trendeki adam isteseydi, bizi kolaylıkla öldürebilirdi. Dahası var. Dün gece yine meçhul bir şahsın babamın odasına girdiğini sanıyorum.

— Odasına mı?

— Evet.. Vaktin epey ilerlemiş olmasına rağmen henüz uyumamıştım. Babamın odası benimkine bitişiktir. Gece yarısına doğru babamın odasında birşeyin hareket et-

Bayan Eltham Greba bir pencerenin önünde, yerde yüzükoyun yatıyordu...

tiğini duydum. Babam olamazdı, çünkü o çoktan uyumuştur. Hemen koşarak duvarı vurdum. Babam uyandı, ne istediğini sordu. Ortada birşey olmadığını anlayınca köpeklerin ulumalarından korktuğumu söylemek mecburiyetinde kaldım.

— Peki ama, babanızın odasına nasıl girebilirler?

— Benim de aklım almıyor.. Hem ben babamın odasına giren şeyin insan olup olmadığını da emin değilim.

— O halde şüpheniz nedir?

— Nasıl anlatayım bilmem ki.. Belki beni deli zannedecek, sözlerimi saçma bulacaksınız. Biz babamla burada yokken alınması lâzım gelen tertibat ihmal edilmiş olabilir.. O zaman bizi korkutan bu şey de eve girmiş bulunabilir. Şimdi size birşey sormak istiyorum: İnsan kadar büyük, düz duvarlara tırmanan, çok ince uzun vücutlu bir mahlûk var mıdır?

Bir an için cevap vermedim. Dikkatle genç kızın yüzüne baktım. Hayır bu genç

kız yalan söylemiyordu. Sonra bu sözler yorgun bir muhayyilenin uydurduğu bir takım hayali şeyler olamazdı. Çünkü genç kızın masum ve korku dolu gözleri insanı i-nandırmağa kâfi idi.

— Hiç böyle bir mahlûk gördünüz mü, Bayan Greba?

Genç kız tereddüt etti. Bir iki saniye önüne baktı.

— Babam uyanıp da niçin korktuğumu sorduğu zaman ben pencerenin önünde bulunuyordum. Babama köpeklerin ulumalarından korktuğumu söyledikten sonra gayri ihtiyari pencereden dışarı baktım. Ay bulutlardan sıyrılarak bahçenin yarısını aydınlatmıştı. Tam o anda gölgeliğe dalıp kaybolan parçalı kahverenkli birşey gördüm.

— Ne şekilde birşeydi bu?

— O kadar sür'atle gidiyordu ki şeklini tayin edemedim. Yalnız boyu çok uzundu.

— Hiç birşey işittiniz mi?

— Çalılığın içinde bir hışırtı işittim, o kadar.

Genç kız ümit dolu gözlerle bana bakıyordu. Benden

bir yardım beklediğini anlıyordum. Onu teşvik etmek için sormağa devam ettim.

— Dün trende uyurken babanız uyanmadığı halde sizin uyanmanız hakkında ne düşünüyorsunuz? Acaba babanız neye uyanmadı?

— Uyumadan evvel lokanta vagonunda kahve içmeğe gitmiştik. Kahvenin tadına biraz tuhaf geldiğinden bir yudum aldıktan sonra bıraktım. Babam ne kadar olsa ihtiyardır, hem aynı zamanda yorgundu. Kahvesini tamamen içti.

O sırada aşağıdan Elit-ham'ın sesi işitildi.

Genç kız kolumu tutarak sordu:

— Doktor Petri, acaba bütün bunlar ne demek oluyor? Babama ne yapmak istiyorlar?

Omuzlarımı kaldırarak cevap verdim:

— Ben de birşey anlamıyorum.

— Size anlattıklarımı nazarı dikkate almanızı rica e-

Fenerin ışığından öbür elinde tabanca olduğunu gördüm..

derim. Çünkü etrafımızda an-
lıyamadığım bir takım kor-
kunc şeylerin cereyan etmek-
te olduğuna eminim. Baba-
mın bütün tertibatına rağmen
bu kale gibi yere birşey-
ler gelip gidiyor. Bunu bah-
çede bağlı olan köpeğim Se-
zar da hissediyor. Bazen o
derece şiddetle bağırıyor ki
zincirini nasıl olup da kopar-
madığına şaşıyorum.

Genç kızdan ayrılıp da a-
şağı inerken bahçede Sezar'ın
korkunc ulumaları ve zincir-
inin şangırtıları duyuluyor-
du.

O gece yatmadan evvel
Smit'in odasına uğradım.
Bir müddet konuştuk. Ben ka-
napede oturup pipomu içeri-
ken o odanın ortasında do-
laşıyor ve anlatıyordu:

— Eltham'ın Çin'de gaye-
t nüfuslu bam arkadaşları
var. Fakat onlar hali hazır-
da Eltham'ı Çin'e çağırmak-
tan çekiniyorlar. Bizim Rahib
Efendi Çin'i kendi memleke-
tinden daha iyi bilir. Onun
için gizli kalması lâzım ge-
len bazı şeyleri görür diye
korkuyorlar.

Bu evde alınmış olan ter-
tibat onları şaşırtmış olmalı.
trende yapılan taarruz hiç bir
fırsatı kaybetmek istemedik-
lerini göstermektedir. Kızı
ile beraber buradan uzakta
iken eve gümeye uğraştıkları
fakat muvaffak olamadıkları
meydanda. Şimdi ona
yaklaşmak için bütün çare-
lere baş vuracaklardır.

— Fakat nasıl?

— İşte orasını bir türlü
keşfedemiyorum. Lâkin fun-
dahıklarda ölen köpek buna
en güzel delildir.

— Sakın Doktor Fu-Man-
Çu'nun adamlarından biri e-
vin içinde olmasın?

— Kabil değil Petri. Sen
gizli dehizleri filân ima et-
mek istiyorsun ama buna im-
kân yok. Eltham, her tarafı
karış karış ölçmüş. Bir fare
deliği bile bulunmadığını söy-
lüyor. Binaya girmek için
yegâne yol büyük kapıdır. Fa-
kat bütün bunlara rağmen
köpeği nasıl öldürdüler?

Pipomun küllerini ocağa

sıktım.

— Çok karışık bir iş diye
cevap verdim.

— Evet, karışık olduğu
kadar da korkunc. Ne yap-
mak istiyorlar? Bunu bilsek
iş kolaylaşır. Meselâ trende
bir çok aletlerle birşeyler ya-
pan adam? Onlar ne aletleri
idi acaba? Sonra bu akşamki
yeşil gözler? Belki Fu-Man-
Çu'nun gözleri idi.!

— Her halde Eltham'ı öl-
dürmeden yolundan alıko-
mak istiyorlar.

— Öyle olacak. Merkez-
den insaflica hareket etmesi
için talimat almıştır belki.
Ama Allah insanı çinlilerin
insafına düşürmesin!

Biraz daha konuştuktan
sonra arkadaşımın ayrıla-
rak odama çıktım. Gecenin e-
pey ilerlemiş olmasına rağmen
uykum gelmemişti. Pi-
pomunu yeniden doldurarak a-
çık pencerenin önündeki kol-
tuğa oturdum. Gözümün önü-
ne çinli doktorun korkunc
hayali geldi. Onun cam gibi
parlayan gözlerini bir türlü
unutamıyordum. Fu-Man-Çu'nun
civarda bulunması ihti-
malı kalbime soğuk bir ür-
perme verdi.

Etraf dehşet verici bir ses-
sizlik içinde idi. Yalnız git-
tikçe kuvvetlenen ulumalar-
dan başka bir gürültü yoktu.
Sezar gılınca bağırıyordu.

Yavaşça oturdüğüm kol-
tuktan doğruldum, bahçeye
baktım. Vasi gımealik için-
deki fundalık, yeşil denizin
ortasındaki ufak bir adayı
andırıyordu. Ay bulutsuz se-
mada bütün güzelliği ile pa-
rlıyordu. Hava ılık ve dur-
gundu.

Köpek birdenbire sustu.

Sessizliğe alışan dalgın bir
insanı nasıl ki en ufak bir
gürültü yerinden sıratırır,
demindenberi alıştığım hayla-
maların birdenbire kesilişi de
beni öylece yerimden oynattı.
Saatime baktım: On ikiyi on
geçiyordu.

Sezar yeniden bağırmağa
başladı. Lâkin bu sefer gurt-
lağını yırtarcasına havlıyor-
du. Merakla ayağa kalktım.
Köpeğin müthiş hamlelerle

Yavaşça oturdüğüm
koltuktan doğrul-
dum, bahçeye bak-
tım.

ileriye atıldığı, zincirinin
şangırtılarından anlaşıyordu.
Ulumaların korkunc bir hal
alışı onun birşeyler gördüğü-
nü gösteriyordu. Birden-
bire yeni bir şangırtı oldu.
Sürünen zincirin çıktığı
ses Sezar'ın yerinden kurtul-
duğunu anlatıyordu. Ay ış-
ığında, onun yıldırım gibi fı-
radığını gördüm. Bir an son-
ra gözümün kayboldu. Büt-
tün kuvvetiyle bir tahtaya
çarptığını duydum. Arkasın-
dan garip, boşuk bir feryat
yükseldi ve köpeğin ulumala-
rı evin arka taraflarına doğ-
ru gittikçe kayboldu.

Bu garip haykırış hiç şüp-
hesiz ki köpektен gelmemiş-
ti. Peki kimdi bu bağırın?
Ben bütün dikkatime rağmen
hiç birşey görememişim.
Pencereden eğildim bahçeyi
gözden geçirdim.

Biraz yukarımdan hafif bir hissetti duydum. Başımı kaldırdım.

— Siz misiniz Bayan Eltham?

— Ah doktor Petri, uyanık olduğunuza ne kadar sevindim bilseniz? Birşeyler yapamaz mısınız kuzum? Sezar'ı öldürecekler!.

— Nenin peşinden koştuğunu gördünüz mü?

Genç kız:

— Hayır, diye cevap verdi.

Birdenbire garip bir gölge yıldırım gibi evin kapısından fırladı. Arkasında mavi bir rob dösambr vardı. Bir elinde fener tutuyordu. Fenerin ışığından öbür elinde tabanca olduğunu gördüm. Süratle çalığa daldı.

Hayretten ağzımı açıp birşey söylemeğe vakit bulamamıştım ki Neyland Smit'in sesini işittim. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

— Gitme... Eltham dur!

Derhal odamdan fırladım.

Bir solukta merdivenleri indim. Büyük kapı açıktı. Fundalıktan köpekle ne olduğu belli olmayan bir mahlûkun boğuşmasının akisleri geliyordu. Çayırı koşarak geçtim. Smit de alt kattaki odasının penceresinden atlıyarak yanına geldi.

— Bu Eltham deli mutlaka, diye bağırdı. Çalıhta bir şeyler dönüyor. İnsan yalnız başına oraya girmek için çıldırması olmalı!

İkimiz beraber Eltham'ın fenerinin ışığına doğru koştuk. Gürültü birdenbire kesildi. Çalıları elimizle, ayaklarımızla ayıra ayıra onun yanına vardık. Yere diz çökmüştü. Bizi görünce başını kaldırdı. Gözleri yaşla dolu idi. Fenerini eğerek :

— Bakın, dedi.

Ayaklarının dibinde Sezar hareketsiz yatıyordu. Korku nedir bilmiyen zavallı hayvanın bu şekilde ölüşü acınacak bir şeydi!.

İğilip muayene ettiğim zaman Sezar'ın ölmemiş olduğunu gördüm. Yaşıyordu, lâkin gayet ağır yaralı idi.

Üçümüz birden sürüyerek köpeği bu korkunç fundalıktan çıkardık. O sırada evin kapısında yarı giyinik bir halde, Danbi göründü. Bir iki saniye sonra bahçıvan da bize iltihak etti. Pencerelelerde hizmetçilerin korkudan sararmış çehreleri göze çarpıyordu.

Eltham köpeği bana bırakarak diğerleri ile beraber çalığa daldı.

Köpeğin başına ağır birşeyle vurmuşlardı. Bereket versin ki kafa tası kırılmamıştı. Yaralarını temizlemeğe başladım. O sırada Bayan Eltham yanıma yaklaşmıştı. Köpek onun sesini duymuş olacak ki kendine geldi. Güçlülük kıvıldanmağa çalışıyordu. Hayvanı sahibesine bırakarak ben de çalığa daldım. (Arkası var)

★ YILDIZ ROMANLAR

ALLAHIN BAHÇESİ

Serinin üçüncü kitabı olan bu eser serinin diğer kitapları gibi güzel bir kapak içinde nefis bir surette satışa çıkarılmıştır. Bu kitabın da bundan evvelkiler gibi kısa bir zamanda biteceğinden şüphe etmediğimiz için okurlarımızın acele davranmalarını bilhassa rica ederiz.

Çıkaran: Türkiye Yayınevi Ankara caddesi No. 36. İstanbul.

Genç kadın, gece inip cöl gözden kayboluncaya kadar tek başına duvarın dibinde kaldı. Cöl gairinin:

Kalbimde ne vardır, kimse bilmez.

Benden ve Allahın gayrı..

sarkısını mırıldandı.

Fakat isyan etmedi.

Çünkü, bu sırrı bir gün sevdiği adamla paylaşacağına inanıyordu

ÇIKTI!

FIATI 3 LİRA

Çukru

KUM BÜYÜSÜ

Meşhur Arap rakkası Suluba - Suluba, odasında öfkeyle bağırıp çağırıyordu.

Ceylân gözü, kestane saçlı yılan gibi kıvrak, esmer bir kadındı. Ateşli çöllerin insan ayağı değmemiş derinlikleri gibi, esrar ve büyü doluydu.

Bütün Şark diyarlarında bir eşi daha yoktu. Raksettildiği salonda en adi yerler bile baş döndürecek kadar pahalıydı. Fakat onu görebilmek için siyah, sarı, beyaz, herkes fazla çalışmaya, borç bulmaya, dilenmeğe hattâ çalmaya razı olurlardı Suluba - Suluba Arabistanın en zengin kadınıydı. Malikâneleri, develeri, vahaları insanın beyinini döndüren bir servet teşkil ediyordu. Fakat en büyük hazinesi mücevherleriydi. En nadide taşları almak için avuç dolusu para vermekten çekinmezdi. Raksederken boyuna, ta dizlerine kadar gelen elmas dizisi asardı. Koleksiyonunda eşi görülmemiş mücevherler vardı. Siyah elmaslar, kıpkızıl yakutlar, göbeği gül gibi pembe olan nefes taşları; çöl dağlarının kayalarından kırılan ismi işitilmemiş billûrlar...

Fakat bu gece bütün bunlar onun için bir hiçti. Çünkü gözü ve gönlü, Mavi inci-deydi; Lilâ Endovir'in göğsünde parlayan mavi incide...

Endovir'lar bu gece raks salonunun en lüks locasında oturuyorlardı. Lilâ'yla kocası Douglas locanın önündeydiler. Arkalarından bakırdan yapılmış bir heykel gibi Arap uşakları Rûb duruyordu.

Lilâ Endovir, bir zambak gibi beyaz ve güzel, bir zambak gibi tertemiz, dupduruydu. Sarı saçları ince telli ve

Çeviren :

NIHAL YEGİNOBALI

Resimleyen : AYHAN

pırl pırl, gözleri maviydi, tıpkı beyaz göğsündeki mavi inci gibi. İncileri beyaz görmeğe alışık olan gözler bu iri incinin koyu ve parlak mavisini görünce hayrette kalıyor ve gördüklerine inanmıyorlardı. Cihanda eşi olmayan bu mücevher paha biçilmez bir hazine demekti. Fakat Lilâ'nın bundan haberi yok gibiydi. Gayet kibirsiz, gayet iyi kalpli ve tatlı bir kızdı.

Uzun boylu, geniş omuzlu, tıg gibi vücutlu Rûb, arkada bir heykel gibi sessiz ve hareketsiz duran Rûb, önündeki karı kocayı, sevgi dolu gözlerle seyrediyordu. Ömründe bu kadar yakışıklı, bu kadar iyi kalpli Avrupalılar görmemişti. «Ne yazık ki çocukları yok» diye düşündü. «Bir çocuk, bilhassa erkek çocuk, evlilik zincirinin en sağlam halkasıdır. Maamafih daha ancak iki sene evvel evlendiler.»

Sonra kendi kendine gülmüştü. Şu frenkler tuhaf mahlûklardı doğrusu. Evlendiklerinin on sekiz ayında, Lord Endovir, genç karısını, hem de Lilâ gibi güzel bir kadını, İngiltere'de bırakıp Arabistana gelmişti. Hem de sadece çölün, mehtabın altında bir resmini çekmek için...

Douglas Endovir gözlerini tıklım tıklım dolu olan salonda gezdirdi. Sonra karısına dönerek:

— Önümüzdeki tolu ayın da fotoğraf çekemezsek, bir

daha seneye kadar beklememiz lâzım, Lilâ, dedi. Bir düşün, sadece ilk baharın ilk tolu ayında, bu büyü kum hortumları yükselip çölün üzerinde raksederlermiş; büyük mosmor ve müthiş su fıskiye gibi. Hani kasırga eserken açık denizlerde görülen hortumlar gibi.

Hafifçe güldü. Muntazam dişleri ve tatlı açık bir tebesümü vardı.

— İnsana garip geliyor ama, hakikatte oldukça basit bir mesele. Aynı tesiriyle kumlar kalkıp hortum halinde çölün üstünde dolaşıyorlar. Fakat arapların dediğine göre bu kum hortumları yollarında önelere çıkan çadırları, develeri alır havaya kaldırır, sonra da ta ötelerde yere atırmış. Doğrusu buna inanacağım gelmiyor.

Lilâ:

— Benim de öyle, dedi. Hortum gelirken insan yüz üstü yere yatıp çöle kök salmış olan bir ağaca yahut çalığa sarılmışymış... Bak Douglas... Dinle...

Lilâ hafifçe eğilerek öne doğru baktı. Davullar yeknesak ve mütemadi bir hava çalması başlamışlardı. Arkada bakır bir heykel gibi sessiz ve hareketsiz duran Rûb:

— Ölüm havası, dedi. Bu davullar, tolu ayda kalkıp kalkıp rakseden büyü kumların yanındaki köyden gelirler. Bu hava, halka hortumların yolundan çekilmelerini ihtar eden ölüm havasıdır. Şimdi de Suluba - Suluba'nın geldiğini haber veriyor. Zira Suluba - Suluba, mehtapta rakseden hortlak kumlar gibi büyüktür ve ölümden bile

Arkalarında bakırdan yapılmış bir heykel gibi Arap usakları...

daha tehlikelidir...

Lilâ gene ürperdi. Meşhur bir göl seyyahiyle evlenmiş ve böylece meşhur göl kâşifleriyle dolu bir aileye karışmıştı. Fakat gölden, insanları ölüm saklı derinliklerine çekip mahveden hilekâr gölden korkuyordu. Onun için evlendiklerinin daha on sekiz ayda kocası Arabistana geldiği vakit kendisi İngiltere'de kalmıştı. Fakat o zaman Duglas'a karşı olan sevgisinin, göle karşı olan korkusundan da üstün olduğunu anlamış ve altı ay sonra kocasının yanına gelmişti.

Arkadaşları Maktab, Smit ve Lea'yla birlikte, Duglas Endovir Büyük Kumlar civarında kamp kurmuştu. Fotoğraf makinaları Kızıl Denize bakan bir mağaraya taşınmıştı. Dört arkadaş nöbetle kampa gidip bekçilik ediyor, geri kalan zamanlarını da Aden

şehirinde geçiriyorlardı. Lilâ da, tolu ayda kocasıyla kampa gidecekti. Onu merak edip de işini bırakmasın diye, yedi ay sonra çocuklarının olacağını kocasından saklamıştı.

İşte bazı kadınlar kocalarını bu kadar çok severler.

Davullar durmadan ölüm havasını çalıyorlardı; yeknesak, namütenahi ve tüyler ürpertici bir hava...

Bütün salon Endovir'lerden bahsediyordu:

— Leydi Endovir ne kadar güzel, değil mi?

— Bakın, bakın, boynundaki mavi inci ne kadar güzel!

— Suluba - Suluba görmesin! Böyle nadide bir taşı eline geçirmek için herşeyi yapabilir.

Maamafih Suluba - Suluba mavi incinin haberini almıştı. Odasında bağırıp çağırması da bu yüzden. Salondan sahibi Bhan'ın karşısına geçmiş ateş püsküren gözlerle:

— Mavi inci! diyordu. Baş parmağının tırnağından da

ha büyük olmayan bu inci, benim bütün mücevherlerimi gölgede bırakıyor. Mavi incinin benim haberim olmadan satıldığını düşününce deli olmak isten değil. Suluba - Suluba dünyanın en nadide taşlarını toplasın da mavi incinin kolleksiyonunda olmasın!

Boynundaki elmas dizisini hırsıyla çıkarıp yere attı.

— Bir de bütün bunlar yetmiyormuş gibi İngiliz hanım efendisi, yanısı o buz gibi soğuk kocasıyla, boynuna mavi inciyi takmış da buraya Suluba - Suluba'nın Büyük raksına gelmiş!

Kahın billûr esans şişesini Bhan'ın kafasına fırlattı.

— Çık git buradan! diye haykırdı. Çık git de bütün salondakilere söyle, o sıksa İngiliz kadınının da haberi olsun, Büyük Suluba'nın Büyük Raksını görmeğe geldilerse gitsinler. Artık bundan sonra raksetmiyeceğim!

Demindenberi Suluba'yı yatıştırmak için bir çare arıyan Bhan, rakkasenin kendisine fırlattığı sandalyayı çevik bir hareketle tutup yere koydu. Sonra dudaklarında kurnaz bir tebessümle öfkeli kadına yaklaşıp acele acele bir şeyler söyledi. Suluba bir an düşündü, sonra hemen gülümsedi:

— Tilki gibisin, Bhan! Hem de yılandan da hainsin! Maamafih teklifin pek sağlam! Ben Lord Endovir'in kalbini nasıl çalabilirim ki! Kalp! İngilizlerde kalp ne arar! O buz gibi soğuk heriflerde!

Böle demesine rağmen güldü, hain zalim bir gülgü... Sonra bileğine son bileziğini de geçirerek, kalbi gecedend kara ve boynundaki elmaslardan da katı olan meşhur Arap rakkasesi Suluba - Suluba sahneye doğru ilerledi.

Hâlâ ölüm havası çalan davullar tempolarını büsbütün sıklaştırdılar. Salondakilere yaklaşan tehlikeyi haber veriyorlardı, büyüü ölümden de korkunc olan Suluba - Suluba'nın temsil ettiği tehlikeyi... Bütün salonun

havası, rakkase için hususi hazırlanan esansla dolmuş gibiydi.

Lilâ birden içinde sebepsiz bir ürperti hissetti ve korktu. Camlara arkası kesilmeksinin vuran yağmurun sesi gibi yeknesak, sık ve mütemadi olan davullar, bütün salonu bir tehlike hissiyle doldurmuştu.

Işıklar söndü. Sahne şimdi saatlerce ayın pencereden vuran bir tek hüzmeleri aydınlanıyordu. Davulların ölüm havasına şimdi bir de zurnacıların tiz haykırırları karışmıştı. Locanın arkasında bakırdan bir heykel gibi duran Rûb içinden bir dua okudu ve:

— Allah, şu Suluba denen kadın şeklindeki şeytanı kimsenin kalbinin ve evinin eşiginden içeri sokmasın, diye temenni etti

Davullar ve zurnalar bir an ansızın susuverdiler. Yüzü güneşten güzel, kalbi gece den kara olan meşhur Arap rakkasesi Suluba-Suluba sahneye çıkmıştı. Mehtap saçlarına ve boynundan kalçalarına kadar uzanan elmas dizisine vuruyordu.

Davullar gene çalınıyordu... Nasıl ki bir daha mehtapta, Büyük Kumların civarındaki köylerde, yaklaşan tehlikeyi haber vererekten çalınacaklardı. Zurnalar tiz seslerini yükselttiler. Nasıl ki bir daha tolu ayda, Büyülü Kumların civarında, şarktan garba esen rüzgâr da tiz sesini yükseltecekti. Büyük Suluba-Suluba sahnenin ortasında rakediyordu. Tül etekleri açıldıkça görünen esmer büküklerindeki bilezikler şırıltıyordu. Cöl kadar güzel, cöl kadar büyüklü, cöl kadar zalim, kıvrak vücudunu bükerek, eteklerini savurarak rakediyordu. Nasıl ki bir daha ki tolu ayda Büyülü Hortlaklar kumlarda kalkacak ve bükülerek, savrularak cölün üstünde rakedeceklerdi...

Sahneye çiçekler, paralar, mücevherler yağıyordu. Sallonda kulaktan kulağa dolaşan fısıltılar vardı:

— Lord Endovir için rak-

settiği besbelli...

— Endovir için değil, asıl mavi inci için rakediyor... Onu elde etmeğe karar vermiş herhalde...

Kum hortumları nasıl tolu ayın izini takip ederek büküle savrula rakedeceklerse, Suluba-Suluba da öyle rakediyordu.

Ansızın, Lord Endovir eğildi ve aşağıya bir deste bankonot fırlattı. Lilâ sebepsiz bir hüznle arkasına yaslandı ve Suluba-Suluba yere göktü. Baş kınalı parmaklarıyla bir hızada, gözleri Lilâ'nın boynundaki iri mavi incedeydi.

Lilâ korkuyordu... Gece gündüz, içinde dinmeyen garip bir korku vardı. Korkusu, önüne çıkamı kaldırıp fir-

latan korkunç ve mor kum hortumlarından değildi. Zira hortumlar daima ilk baharın ilk mehtabında doğudan batıya doğru esen rüzgâra uyarlar ve tolu ayın izini takip ederek, cölün insan ayağı değmişleri derinliklerine doğru rakeder giderlerdi...

Cöl seyyahlarının kampı ise güneğe düşüyordu. Kuzeyden güneğe esen Nesim rüzgârları ilk baharda gece vakti asla çıkmazdı. Fotoğrafçılar da bir mağarada çalışacaklarından, endişe edecek birşey yoktu. Fakat raks gecesinde ölüm davulları genç kadının kalbine bir ürpertidir vermişti. Kendisi de bilmediği, isimsiz şeylerden korkuyordu.

Rûb da korkuyordu. Fakat hamının aksine, neden

Cöl kadar güzel,
cöl kadar büyüklü,
cöl kadar zalim...

Onu görebilmek için herkes dilenmeğe hat-tâ calmağa razı olurlardı.

korktuğunu biliyordu. Çünkü Suluba-Suluba'nın hizmetçisinden, efendisi Lord Endovir'in meşhur rakkaseye bir mektup yazdığını öğrenmişti. İşte şimdi de bu mektubun cevabı gelmişti. Mektubu getiren çocuk, Douglas Endovir'in öteki arkadaşları tarafından gönderildiğini söylüyordu. Ama sadık Rüb mektupta Suluba-Suluba'nın kendisine mahsus esansını duymuş ve şüphelenmişti. Maa-fafih hiç birşey belli etmedi.

Endovir mağaradaki makinelerin başındaydı. Fakat Rüb:

— Efendi içerde kahvaltı ediyor. Sen mektubu bana ver, götürüyem, dedi.

Çocuğun önüne bir testi şarapla bir dolu tatlı koydu

ve içeri girip Suluba-Suluba'nın mektubunu Lilâ'ya verdi.

Lilâ mektubu okudu ve güzel, beyaz yüzü soluverdi. Meşhur rakkase şöyle yazıyordu:

«Büyük raks odanızda sadece sizin için oynamamı istiyorsunuz. Razıyım, fakat bir tek şartım var. Mavi inciye istiyorum. Mavi inciye aldığım gün odanızda sadece sizin için raksedeceğim.»

Lilâ'nın kalbine önce derin bir keder, sonra büyük bir öfke doldu. Gözlerinde yaşlar belirdi. Fakat kendisini tuttu ve titremiyen bir elle, kocasının yazısını taklit ederek Suluba Suluba'ya cevap yazdı:

«Teklifinizi kabul ediyorum. Karım kamp hayatından bıktı. Aden'e dönmek üzere. Tolun ay doğduğu gece Tatlı - Su vahasının kapısında bir deve bekliyecek. Ben de çadırda yalnız olacağım. Gel, Mavi inci senindir.»

Lilâ mektuba kocasının imzasını attı ve Rüb'a verdi.

— Bu, sadece ikimizin arasında kalsın, Rüb, dedi. Suluba ayın on beşinde, kocam fotoğraf çekmeğe gittiği vakit buraya gelecek. Aden'den gitmesi şartıyla ona Mavi inciye vereceğim. İtiraz etme, dostum. Sen bunu anlımazsın. Kendim için döğüşmüyorum. Kocam için, saadetimin için de döğüşmüyorum. Yedi ay sonra dağacak çocuğum için döğüşüyorum. Bilmiyordun, değil mi? Kimse bilmiyor. Douglas bile bilmiyor. Bilmemesi lâzım!

Tolun ay, gölün ufkundaki hurma ağaçlarının arasından başını kaldırmıştı. Fakat çöl henüz sessizdi. Mehtabın davetiyesini fısıldıyarak Büyük Hortlak kumları ayağa kaldıran Doğu rüzgârı esmeğe başlamamıştı.

Endovir'in çadırında biri esmer, biri beyaz, iki kadın karşı karşıya duruyorlardı. aralarında Mavi İnci vardı.

Suluba-Suluba gülüyordu.

Kızıl dudaklarının arasından parlayan beyaz dişleri ince ve keskin görünüyordu. Bütün vücudu en nadir mücevherlerle ışıltılı ışıltılı yanıyordu. Bu gece Mavi İnciye de eline geçirmeye karar vermişti. Çadırın direğine yaslandı. Bileklerinin bilezikler şangırdadı.

— Bir hile ha! diye kahkaha attı. Suluba-Suluba'yı bir hile ile ayağına getirttin. Öyle olsun! Ama söyle, şimdi bana Mavi İnciye verirsen, Aden'den ayrılacağımdan nasıl emin olabilirsin?

Lilâ kızgınlığından haykır-mamak için pembe dudaklarını ısırırdı. Uzaktan uzağa garip uğultular geliyordu. Fakat aralarındaki harple meşgul olan iki kadın bunun farkında bile değildiler. Lilâ:

— Beni dinle, Suluba-Suluba, dedi. Kendinden okadar emin olma. Ben seni Aden'den değil, koca Arabistandan bile sürüp çıkarmasını bili-rim.

Sonra sadık Rüb'un öğrettiği sözleri tekrarladı:

— Eğer yarın akşama kadar Aden'den gitmezsen, polise müracaat eder ve Mavi İnciye benden çaldırıldığını söylerim. Senin mücevherlere ne kadar düşkün olduğuna, hele incime nasıl göz koyduğunu herkes biliyor. Bana inanırlar o zaman başına neler geleceğini sen bir düşün.

Sonra gözleri kadar koyu göller kadar duru olan Mavi İnciye boynundan çıkarıp Suluba-Suluba'ya uzattı. Uzaktan garip uğultular ve Büyülü Kumlar civarındaki köylerden, ölüm davullarının yeknasak, mütemadi vuruşları geliyordu. Tolun ay doğar doğmaz çölde binlerce büyük kalp atmağa başlamıştı sanki. Fakat iki kadının bundan haberleri yoktu. Suluba-Suluba, yılan ışığını andıran bir sesle:

— Kocan senin olsun!

Dedi ve mavi inciye boynuna geçirirken ilâve etti:

— Muhafaza edebilmek elindeyse, senin olsun!

Çadırın bir köşesinden ses-
siz sedasız onları dinleyen
Rûb'un gözlerinde öfke şim-
şekleri çakmağa başladı. Li-
lâ'nın beyaz yüzü kıpkırmızı
oldu.

— Kocam raksını beğendi
ve «Sadece benim için rakset»
dedi diye okadar böbürlenme
Suluba - Suluba! Sadece onun
için raksetmende ne var? El-
âlem için raksederek geçin-
miyor musun?

Suluba - Suluba bu sefer
gülmedi. Kızmadı da!

— Beni dinle, beyaz kadın,
dedi. Kocan için, saadetin i-
çin istikbalde doğuracağın
çocuklar için doğuşuyorsun.

**Lilâ kendisini yere
attı ve çadırın orta-
sındaki kesik palmi-
yeye sarıldı.**

Elinde Mavi inci gibi bir si-
lâhın var. Fakat düşmanın
kim olduğunu bilmiyorsun.
Düşmanın Suluba - Suluba
olduğunu ve onu Aden'den u-
zaklaştırmakla kocanı, saa-
detini, çocuklarının saadetini
kurtaracağını zannediyorsun.
Ama yanılıyorsun. Senin düş-
manın ben değilim. Kocanı
büyülediler. Ama ben değil!
Çöl mehtabı değil! Doğu da
değil!

Dışardaki rüzgârın sesi tiz
bir feryat halini almıştı. Bir-
den çadır sarsıldı ve içeri in-
ce kum taneleri girdi. Fakat
iki kadın bundan haberdar
bile olmadılar. Güzel rakka-
senin gözlerinde şimdi korku-
ya benzer bir bakış vardı.

— Dinle beni! Kocanı kum-
lar büyüledi. Al götür onu bu-
radan! Sakla, kilitle, bir daha
buraya gelmesin. Onu çeken
ben değilim. Beni yarın unu-
tur. Ama kum büyüüne kapı-

lanlar çölü bir daha unuta-
mazlar. Çöl onları çağırır.
Yedi dağdan, deryadan geçip
çöle dönerler ve kumların a-
rasında ölür giderler.

Dışarda rüzgâr acı ve tüy-
ler ürpertici çığlıklar koparı-
yordu. Ölüm davulları durma-
dan, yorulmadan, ahenklerini
değiştirmeden çalınıyorlardı.
İki kadın ilk defa olarak dış-
şarısını dinlediler. Ölüm da-
vulları şark tarafındaki köy-
lerden değil, hemen yakını-
larından geliyordu. Suluba - Su-
luba haykırarak çadırın ka-
pısına koştu. Büyük Kum hor-
tumları, ayın izni takip ede-
rek Doğudan Batıya değil
Kuzeyden Güneye doğru ge-
liyordu. Rakkase korku dolu
bir sesle:

— Allahım sen bizi koru!
diye bağırdı. Görülmemiş şey!
Nesim esiyor! İlkbaharda Ku-
zey rüzgârları esiyor! Afet!
Hortlak kumları üstümüze

geliyor!..

Cö-lün, insan ayağı değ-memiş derinliklerinde uyuyan kumlar to-lun ayın dave-tini duymuşlar, baş döndü-recek kadar hızla ilerliyen mor sütunlar halinde uğul-duyarak, döne döne raksede raksede cenuba doğru geli-yorlardı.

Lilâ kendisini yere attı ve çadırın ortasındaki kesik pal-miye sarıldı. Palmiye-nin kökü toprakta-ydı. Hortum-lar ona tesir edemezlerdi.

Korkudan deliye dönmüş olan Suluba-Suluba yüksek sesle dua ediyor, hortum-lardan sağ kurtulursa bütün mücevherlerini fakirlere da-ğıtacağına dair yeminler e-di-yordu. Dönüp Lilâ gibi ye-re çökmek ve pal-miye kütü-güne sarılmak istedi. Fakat Rûb bu kara kalpli, hain ka-dından intikam almak niye-tindeydi.

Hemen Suluba-Suluba'n-ın yılan gibi kıvrak, güzel vücudunu kucakladı ve dışar-da çökmüş homurdanan de-venin üstüne bindirdi. De-veyi tek-meliyerek ayağa kal-dırdı Sonra hemen çadıra ko-şarak Lilâ'nın yanına diz çöktü. Yarı pal-miye kütü-gü-ne yarı birbirlerine sarılarak sadık uşakla hanımı Lilâ müthiş hortumların gelip geçmesini beklediler.

Suluba-Suluba'nın devesi korkudan kendini kaybetmiş-ti. Homurdanarak böğürüyor ve nereye gittiğini bilmiyerek oraya buraya koşuyordu.

Ve ayın büyü-süne kapılan kumlar, uğuldaya uğuldaya raksederekten, dönerekten, tam üzerlerine doğru geli-yor-du. Palmiyeler çatırdıyarak kopup gidiyor, bedevî çadırla-rı uçu-yordu. Maktab, Smit ve Lea, korkularından mağara-nın en içlerine sığınmışlardı. Hortumlar gelmeğe başlıyal-beri fotoğraf çekmekle meş-gul olan Endovir, şimdi ma-kina-yı bırakmıştı. Büyülen-miş gözlerle Büyülü Kumları seyrediyordu.

Suluba-Suluba can havli-ye devenin eğerine sarılmıştı. Düşünemiyor, bağramıyor,

hissedemiyordu. Birden müt-hiş bir kum hortumuna çarp-tılar. Korkuk hortumun ana-foruna kapıldılar ve akıl al-mıyacak bir hızla dönmeğe başladılar. Suda anaforlar, içlerine düşen maddeyi nasıl derine çekerlerse, kumların ana-foru da içine düşen şeyi bilâfakis havaya yükseltiyordu.

Tolun ay gök kubbenin en yüksek noktasına eriştiği vakit, rüzgâr son bir gayretle hortumları bir defa daha dön-dürdü, sonra can verdi. Sey-tani bir hayatla can bulmuşa benziyen uğultulu, mor kum canavarları bir bir düşerek mehtaplı cö-lün üstüne kum tepeleri halinde yığıldılar ve öldüler. Bir dahaki ilkbaha-rın ilk mehtaplarında, tolun ayın büyü-süne kapılıp da hortlayınca-yı kadar...

Tül etekleri ince bir kefen gibi güzel vücuduna sarılmış, kalçasına kadar uzanan el-mas dizisi boynuna tekrar tekrar dolanmış olarak Su-luba-Suluba, Doğunun en gü-zel rakkasesi, genç Lord En-dovir'in ayaklarının dibine düşmüştü.

Duglas onun artık bir da-ha Büyülü Raksını yapmı-yacak olan soğumuş vücuduna, bir daha açılmıyacak olan gözlerine baktı. İçinde bir damla keder, bir damla esef bile duymadı. Suluba-Suluba onun için gelip geçici bir he-vesten ibaretti. Onu asıl bü-yülüyen kumlardı; kalplerin-deki sır okunmayan, uçsuz bu-caksız kumlar... Şimdi rüzgâr sustuğu halde bile, mehtaplı cö-lün insan ayağı değmemiş derinliklerinden onu çağıran meçhul sesler duyar gibiydi.

Kulaklarını bu seslere ti-kadı ve okadar çok sevdiği, onu da okadar seven güzel Li-lâ'sını düşündü. Suluba'yı ma-ğaranın gizli bir köşesine sakladı. Saatler sonra haber-sizce gelip kumda bir mezar kazdı ve rakkaseyi gömdü.

★

Karı koca Büyülü Kumla-rın hortladığı gece neler olup bittiğini birbirlerine söyle-me-diler. Mavi İnci kaybolmuştu. Ama bir aile saadetinin ya-

nında bir incinin ne kıymeti vardı ki!

Seneler geçti... Çocukları oldu... İhtiya-rladılar... Torun-ları oldu. Mesuttular. Yalnız Duglas Endovir kalbinde dur-madan, gece gündüz, çöl ku-mlarının çağırışını duyuyordu. Uzun seneler bu büyü-lü dave-te karşı koydu..

★

Güneş batmış, kızılbaşan kumların üstüne uzun, siyah gölgeler uzanmıştı. Kum bü-yüsüne yakalananları cö-lün insan ayağı basmamış derinliklerine çağırın parmaklara benzer gölgeler...

Ve güneşin battığı yere doğru dolu dizgin yalnız bir atlı gidiyordu. Bu çılğın ath-nın maksadını merak eden i-ki bedevi atlarını onun izin-den koşturdular. Yüz üstü ye-re düğüp parmaklarını sıcak kumlara geçirmiş yatan Dug-las Endovir'in cesedinin ya-nına vardıkları zaman, çöl-ler kadar derin ve sırlı göz-lerle birbirlerine baktılar ve kısaca:

— Kum Büyüsü... dediler.

BOZKURLARIN OLUMU

Türk romanları seri-mizden pek yakında çıka-cak olan ve baştan sonu-na kadar büyük bir me-rak ve heyecanla okuya-cağınız bu güzel romanı sabırsızlıkla bekleyiniz.

Çıkaran: Türkiye Ya-yınevi Ankara caddesi No. 36 - İstanbul.

Bütün mahalle heyecan içinde idi. Mahallenin bütün çocukları, öldürülen ihtiyar kadının evinin önüne toplanmıştı. Mahalle kahvesindeki ihtiyarlara da, heyecanlı bir mevzu çıkmıştı. Herkes birşey söylüyordu. Kahvede, mahalle bekçisinin, bu kadar sabırsızlıkla beklendiği, şimdiye kadar olmuş birşey değildi. Gazetelerine meraklı bir iki sütun yazı yetiştirmek için, Edirnakapı'nın bu fakir mahallesine üşüşen gazeteciler kahveye girince fiskoslar daha fazlaştı.

«Türkiye» gazetesi zabıta vakaları muharriri Yaman, kahvede fazla kalmak istemedi. Yanındaki fotoğrafçıya bir göz işareti yaparak dışarı çıktı. İkisi de birer sigara yakılar, konuşmadan cina-yetin işlendiği eve doğru yürüdüler.

Ev, mahalledeki harap binaların en küçüğü ve en harabî idi. Yan tarafına vurulan iki payanda olmasa, belki de çoktan yıkılmış olacaktı. Kapının önünde bekleyen mahalle bekçisine gazeteci hüviyet varakalarını gösterdikleri halde eve giremediler. Bekçi, komiserin, kimseyi içeriye bırakmaması için emir verdiğini, bir kaç dakikaya kadar da kendisinin geleceğini söylüyordu.

Çarnaçar beklemeye mecbur kaldılar. On dakika sonra gelen komiserle eve girdiler. Kapıdan girilince, insanı, evde temiz bir kadının oturduğunu gösteren bir taşlık karşılıyordu. Kapının sağında bir tahta ve bu tahtanın üstünde de papuçlar vardı. Sağdaki bir kapıdan, öldürülen kadının bulunduğu odaya giriliyordu. Gazeteciyi eskiden tanıyan komiser, vaka hakkında kısaca şu izahatı verdi.

— Burada oturan, 60 yaşında bir dul kadındır. Ufak bir iki hırsızlık yüzünden hapse girip çıkmış serhoş oğlundan başka kimsesi yok. Oğlu ile de araları pek iyi değil. Ayda yilda birbirlerini görürlerse, bu da ancak oğlunun anasından para istemek

Yazan :
M. C. GÜNDOĞDU
Resimleyen : FİRUZ

İçin geldiği zamanlardır. Her buluşmada da muhakkak kavga ederler. Mahallede Ayşe Bacı denilen ihtiyarın, parası olan bir kadın olduğu zannedilmektedir. Evin sağ tarafı gördüğünüz gibi boş bir arsadır. Solda oturan kunduracı Ahmet, sabaha karşı heyecanla karakola gelerek gece yarısına doğru Ayşe Bacının evinde bağırışmalar duyduğunu, sonra seslerin birdenbire kesildiğini ve merak ederek gidip evin kapısını bir çok defalar çaldığı halde ses alamadığını haber vermiş. Gönderilen bir polisle mahalle bekçisi, hiç ses alamadıkları evin kapısını açıp içeri girdikleri zaman, ihtiyarı sırtına saplanan bir bıçakla ölmüş bulmuşlar. Odanın karma karışık hali, uzun bir boğuşma olduğunu gösteri-yormuş.

Gazeteci etrafına dikkatle baktı. Komiserin hakkı vardı. Kadının yatağı karma karışıktı. Masanın üstündeki saat yere yuvarlanmıştı. Kapının sol tarafındaki dolapla, masanın gözü açılmış, içindeki şeyler yerlere dökülmüştü. Hatta yatağın ve yorganın yüzü de sökülmüş bir şeyler aranmıştı. Muhakkak ki katil, kadının paralarını bulmak istemişti.

Komiser, evvelâ cesedi muayene etti. Gazeteci de küçük not defterini çıkarmış, gördüklerini not ediyordu. Şimdi bu notları beraberce gözden geçirelim:

Öldürülen kadının ismi: Ayşe Bacı. Altmış yaşında, fakat yaşına rağmen dinç bir kadın. Uzun boylu. Vaktiyle güzel bir kadın olduğu belli. Bıçak kadının sol omuzun üstünde ve boğazına yakın saplanmış. Bıçak beyaz saplı uzun, ince ve çok keskin. Yara yukarıdan aşağıya doğru. Kadının katille boğuştuğu belli.

Bu sırada pek uzak olmayan dükkânından çağırılan kunduracı geldi. Vakayı komisere tekrar anlattı:

— Gece yarısı olmuştu. Komsudan duyulan bir sesle uyandım. Bizim Ayşe Bacı, boğuk ve serhoş olduğu anlaşılan bir erkekle kavga ediyordu. Mahallede biz buna alışkınız. Kendisini görmeğe gelen serseri oğlu ile her zaman kavga ederdi. Muhakkak ki yine oğlu gelmiş kavga ediyorlar diye düşündüm. Gözlerimi kapıyarak uyum-ya çalıştım. Ses gittikçe çoğalıyordu. Uyumak imkânı yoktu. Gözlerimi açtım. Uyumak kaçmıştı. Kulagıma «Para, para, olmaz» gibi sesler gelmeğe başladı. Sonra bir gürültü oldu, kadının bağırduğunu duydum. Sesler kesildi. Ahlaksız evlât, para için anasını döğüyor dedim. Az sonra Ayşe Bacının kapısının şiddetle kapandığını duydum. Biraz bekledim. Komşuda hiç bir hareket yoktu. Bu sırada bizim hanım da uyanmıştı.

gürültüyü o da duymuş. Bana: «Gidip bir bakıver, kadıncağıza birşey cımasın» dedi.

Gittim kapısına vurdum. Hiç bir ses çıkmayınca karakola haber verdim.

Gazeteci not defterine bunları da yazdıktan sonra şunları da not etti:

Vakayî haber veren adam, komşu evde oturan kunduracı Ahmet'dir. 40 yaşında kadardır var. Uzun boylu, sarışın. Vakadan çok heyecanlanmış, asabi bir adama benziyor.

Kunduracının karısı da hemen hemen kocasının verdiği ifadenin aynısını verdi. Ayşe Bacının evinin karşısında oturan suçu Murat da geç vakit eve gelirken Ayşe Bacının oğlu Nizamla karşılaştığını söyledi. Hattâ ona biraz da nasihat vermiş, adam olmasını söylemişti.

Meselede şüphe edilecek bir taraf kalmamıştı. Köşe başındaki berberin çırağı da geç vakit kahveden dönerken Nizamın sallana sallana tramvay yoluna doğru gittiğini görmüş. Nizam, para meselesinden bir kavga çıkarmış ve anasını öldürmüştü.

Komiser, gazeteciye:

— Haydi gidelim. Yapacak birşey kalmadı. Müdüriyete rapor verip, sarhoş Nizamı bulmaktan başka yapacak işimiz yok, dedi.

Gazeteci Yaman bir an düşündü. Hakikaten vakanın hemen hemen her tarafı aydınlanmış bulunuyordu. Ayşe Bacının Nizam isminde hayırsız, sarhoş bir oğlu vardı. Nizam, sık sık anasının evine geliyor, ondan para uzdirmek için icabında katil ediyordu hattâ anasını bile döğmekten çekinmiyordu. İşte yine para için eve gelmiş, evvelâ kavga etmiş, sonra anasını döğmüş bütün bunlara rağmen yine para koparamayınca, bu defa da anasını öldürmüştü. Bütün vaziyet bunu gösteriyordu. Artık şüphe edilecek tek nokta kalmamıştı. Bununla beraber Yamanın içinde sebebini kendisinin de bilemediği bir şüphe vardı.

Fakat içinden «Adam sende» diye düşündü. «Bu vaka onu alâkadâr edecek kadar mühim ve karışık değildi. Herşey gündüz gibi açıktı.»

Bu sırada öteki gazeteciler de eve dolmuşlardı. Fotoğrafçılar durmadan resim çekiyorlardı. Yaman, not defterine bir iki şey daha yazdıktan sonra fotoğrafcıya bir göz işareti yaptı ve evden çıktılar.

★

Vaka hiç de heyecanlı birşey değildi. Alelade bir zabita vakası idi. Yaman matbaaya gelince, isteksiz isteksiz yarım sütunluk bir yazı yazdı. Sonra katilin tevkif edilip edilmediğini telefonla müdüriyetten sordu. Sarhoşu Galatada bir meyhanede yakalamışlardı. Fakat anasının öldürüldüğünü haber verdikleri zaman, sarhoşluktan birdenbire ayılmış ve ağhıyarak herşeyi inkâr etmiş. Yaman gidip sarhoşu görmenin ve bir fotoğrafını çekmenin hiç de fena olmayacağını düşünerek Polis Müdüriyetine gitti.

Nizam, görülecek bir tip ti. İlk bakışta perişan kıyafeti, kısa boylu vücudunun üstündeki kocaman başı ve alkolden kızaran gözleriyle tam bir canî tipini canlandırıyordu. Resmini almalarına kızdı. Küfür etti. Sonra kendisine hiç olmazsa bir parçacık rakı vermelerini istedi. «Anamı ben öldürmedim» den başka birşey söylemiyordu. Resmini çektikten sonra, tam müdüriyetten çıkarken Yaman birdenbire durdu. Kaşlarını çatı. Fotoğrafcıya «Burada dur» dedikten sonra koşarak sarhoşun olduğu odaya koştu. Adamı gözleriyle yiyecek gibi süzdü. Sonra tekrar merdivenleri ikişer ikişer atlayarak indi. Fotoğrafcıyı elinden tutup sürükler gibi götürmeğe başladı. Onun şaşkın suallerine cevap vermiyordu. İlk rastladıkları taksiye bindiler ve Edirnekapıya Ayşe Bacının evine gittiler. Gazeteci, öldürülen kadının cesedini bir kere daha gözden geçirdi.

Sonra yine otomobile bindiler ve müdüriyete geldiler.

Yaman Ayşe Bacının evindeki şüphesinin sebebini şimdi anlıyordu. Onu hiç bir zaman aldatmamış olan hisleri, bu defa da aldatmamıştı. Evet... Az daha büyük bir hataya düşeceklerdi. Hem bu öyle bir hata olacaktı ki, tamir edilmeyecek ve onlara ömürlerinin sonuna kadar vicdan acısı gektirecekti.

Gözleri sevinçten parlıyordu. Müdüriyetin merdivenlerini koşar gibi çıktı. Cinayet Şubesi Müdürünün kapısını çalmağı bile unuttu. Bir hamlede kapıyı ardına kadar açtı. Onun bu haline bir mâna veremiyen müdürün söz söylemesine vakit bırakmadan,

heyecanlı bir sesle:

— Ayşe Bacının katili oğlu Nizam değil. Komşusu kunduracı Ahmettir, dedi.

Sonra uzun uzun birşeyler

anlattı. Komiser dikkatle dinliyordu. Kaşları çatılmıştı.

Hakikaten kunduracı Ahmet Müdüriyete getirilip sıkıştırılınca, cinayeti kendisinin işlediğini itiraf etti. Ayşe Bacının oğlunun, anasının evine geldiğini görmüştü. Hatâ gelirken, yolda suçu Muratın onunla konuştuğunu da görmüştü Belki de mahallede onların bu geceki kavgalarını duyan başkaları da vardı. Nizam gittikten sonra Ayşe Bacının evine girmiş ve kadını öldürerek paralarını almıştı. Katil olarak Nizamın yakalanacağına emindi. Karısı da kendisinin suç ortağı idi.

Kunduracı Ahmedin bu itirafı odanın havasını bozuyormuştu. Cinayet masası müdürü evvelâ hayretler içinde kalmıştı. Fakat yıllardır böyle karışık vakalarla karşılaşa karşılaşa tecrübe sahibi olduğu için serin kanlılığını çabuk elde etmişti.

Zile bastı. İçeri giren polise Ahmed'i alıp götürmelerini söylerken, her zaman kendilerine büyük yardımlarda bulunan Yamana takdirle bakıyordu. Polis Ahmed'i götürünce gülümseyerek Yamana baktı:

— Sen gazeteci değil, polis olacaktın Yaman, dedi. Gazeteci Yaman, katilin kunduracı olduğunu nasıl anlamişti?

(Bu hikâyemizin çözümünü gelecek haftaki hikâyemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ HİKÂ-YEMİZİN ÇÖZÜSÜ

1 — Güler, babasının bir vicdan azabı çektiğini tahmin ettiğini söylemişti.

2 — İstanbul, İzmirden ani olarak gelmişlerdi.

3 — İzmirde orta halli bir hayat yaşarlarken, kızın şimdiki hususî bir otomobili vardı. Bu paranın İzmirden ani olarak İstanbul'a gelişle bir alakası olduğu muhakkaktı.

4 — Yaman, İzmir Emniyet Müdüriyetinden: Dört se-

ne evvel yapılan ve failleri meçhul kalan bir cinayet olup olmadığını sormuştu.

5 — Gelen telgrafta, öldürülenin şoför olduğu yazılı idi. Kızı takip eden kahverenkli otomobilin, kızı açıkça takip edişi, tahkikatı başka yola düşürmek için yapılmıyordu. Yaman, hele bu otomobilin, şoförün arkadaşlarından birine ait olduğunu öğrenince, şüphesi büsbütün şoförün üstünde toplanmıştı.

6 — Caninin tutulması, Gülerin babasının eski suçunu meydana çıkarmış olacaktı.

Ahmet Müdüriyete getirilip sıkıştırılınca, cinayeti kendisinin işlediğini itiraf etti.

PERDEDEN PORTRERLER

Randolph Scott beyaz perdenin en çok çalışan aktörlerinden birisidir. Böyle olmasına rağmen her filmi de birbirinden güzeldir. Gene Tierney'le çevirdiği «Kan Vergisi», Tyrone Power, Henry Fonda ve Nancy Kelly'le çevirdiği «Sevimli Haydut», Cezar Romero ve Binnie Barnes'le çevirdiği «Texas Kahr»ları, Robert Yung'la çevirdiği «Çöl Devleri» onun unutulmayacak büyük filmle-rindendir.

Yakışıklı yıldız bir çok film yıldızları harbe gittikten sonra daha fazla çalışmaya başlamıştır. Son zamanlarda senede en az dört film yapmaya başlamıştır. Çok yorulmasına rağmen Randolph hayatından memnundur. Artiste: «Çok çalışıyorsun azıcık dinlen!» dedikleri zaman o gülümseyerek: «Onyediyeneden beri Hollywood'dayım. Bana daima çok çalışıyorsun derler. Halbuki ben bunun hiç farkında değilim. Herhalde film çevirmeği isten saymıyo-

rum» diye cevap verir.

Randolph yahuutta samimi dostlarının onu çağırdığı gibi Randy bundan tam kırk üç yıl evvel 23 Şubat 1903 de Cenupta Orange kasabasında dünyaya gelmiştir. Gayet asil bir aileye mensuptur. Babası

*Randolph
Scott*

George C. Scott cenubun büyük arazi sahiplerinden biriydi aynı zamanda mühendisti de. Oğlunun da aynı hayat yolunu takip etmesini istiyordu.

Birinci dünya harbi çıktığı zaman Randolph okumayı bırakarak asker oldu. İkinci Topçu Alayı erlerinden olarak İngiltere'nin Liverpool limanına oradan da St. Mikiel harp mevkiine gitti. Az za-

man içinde cephede gösterdiği kahramanlık neticesinde çavuşluğa terfi etti. Randolph'un zekâsını taktir eden kumandanları daha iyi faydalanacaklarını anladılar. Cephe gerisindeki bir kampa subaylık kursu görmesi için gönderdiler. Fakat ne yazık ki yıldızın mektepten asteğmen olarak çıktığı gün Almanlar mağlûbiyetlerini kabul ederek mütarekeyi imzaladılar.

Tekrar sivil hayata dönmüce Randolph tahsiline devam etti. Bu arada daha ziyade mektebin futbol takımında kendisini gösterdi. Koleji bitirdikten sonra North Carolina Üniversitesi'ne girmek istedi. Fakat sonradan fikrini değiştirerek seyahate çıktı. Bir yıl gezip tozduktan sonra aktörlük yapmaya karar verdi.

Fakat bu işe atılması için önce babasının gönlünü yapması lâzımdı. Bu umduğu kadar kolay olmadı. Babasını kandırıcaya kadar tam iki sene çiftlikte çalışması lâzım geldi. Babasının gönlünü yapar yapmaz 1929 senesinde doğru Hollywood'a gitti. Pasadena Community Playhouse isimli tiyatro mektebine girerek sanat tahsil etti. Oradan mezun olunca Hollywood'un meşhur Vine Street tiyatrosunda «Virginia mehtapları» piyesinde oynadı.

Derken onu bir yıldız avcısı görererek beğendi. İlk olarak «Oh Hakim» isimli bir komedide, sonra «Kırık Kanatlar» isimli bir dramda ufak roller temin etti. Randolph'un bu rollerdeki muvafakiyeti neticesinde Paramount idarecileri onunla 1931 Ekiminde bir kontrat imzaladılar ve «Gökteki Gelin» filminde baş rolü verdiler.

Yakışıklı yıldız bir metre seksen dokuz santim boyunda ve seksen altı kilo ağırlığın-

anlattı. Komiser dikkatle dinliyordu. Kaşları çatılmıştı.

Hakikaten kunduracı Ahmet Müdüriyete getirilip sıkıştırılınca, cinayeti kendisinin işlediğini itiraf etti. Ayşe Bacının oğlunun, anasının evine geldiğini görmüştü. Hatâ gelirken, yolda suçu Muratın onunla konuştuğunu da görmüştü Belki de mahallede onların bu geceki kavgalarını duyan başkaları da vardı. Nizam gittikten sonra Ayşe Bacının evine girmiş ve kadını öldürerek paralarını almıştı. Katil olarak Nizamın yakalanacağına emindi. Karısı da kendisinin suç ortağı idi.

Kunduracı Ahmedin bu itirafı odanın havasını bozuvermişti. Cinayet masası müdürü evvelâ hayretler içinde kalmıştı. Fakat yıllardır böyle karışık vakalarla karşılaşa karşılaşa tecrübe sahibi olduğu için serin kanlılığını çabuk elde etmişti.

Zile bastı. İçeri giren polise Ahmed'i alıp götürmelerini söylerken, her zaman kendilerine büyük yardımlarda bulunan Yamana takdirle bakıyordu. Polis Ahmed'i götürünce gülümseyerek Yamana baktı:

— Sen gazeteci değil, polis olacaktın Yaman, dedi.

Gazeteci Yaman, katilin kunduracı olduğunu nasıl anlamlamıştı?

(Bu hikâyemizin çözümünü gelecek haftaki hikâyemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ HİKÂ-YEMİZİN ÇÖZÜSÜ

1 — Güler, babasının bir vicdan azabı çektiğini tahmin ettiğini söylemişti.

2 — İstanbula, İzmirden ani olarak gelmişlerdi.

3 — İzmirde orta halli bir hayat yaşarlarken, kızın şimdi hususî bir otomobili vardı. Bu paranın İzmirden ani olarak İstanbula gelişle bir alakası olduğu muhakkaktı.

4 — Yaman, İzmir Emniyet Müdüriyetinden: Dört se-

ne evvel yapılan ve failleri meçhul kalan bir cinayet olup olmadığını sormuştu.

5 — Gelen telgrafta, öldürülenin şoför olduğu yazılı idi. Kızı takip eden kahverenkli otomobilin, kızı açıkça takip edişi, tahkikatı başca yola düşürmek için yapılmıştı. Yaman, hele bu otomobilin, şoförün arkadaşlarından birine ait olduğunu öğrenince, şüphesi büsbütün şoförün üstünde toplanmıştı.

6 — Caninin tutulması, Gülerin babasının eski suçunu meydana çıkarmış olacaktı.

Ahmet Müdüriyete getirilip sıkıştırılınca, cinayeti kendisinin işlediğini itiraf etti.

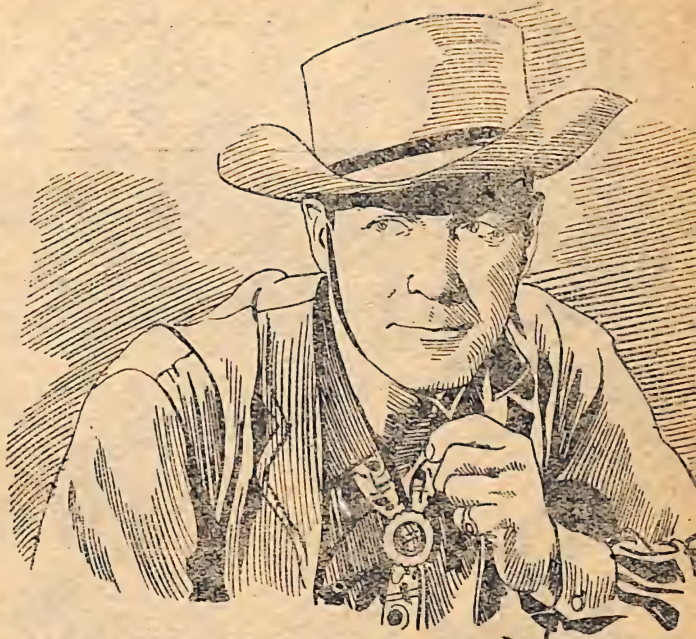
dadır. Saçları açık kumral gözleri gridir. Çok unutkan-
dır. Sorulduğunda otomobili-
nin numarasını dahi hatırla-
yamaz. Frank Sinatra kadar
güzel şarkı söylediğini ve
Jose Ituri kadar piyano çal-
dığını söylerler. Baş ağrıdı-
ğı zamanlar iki aspirin yu-
tar.

Şampanya sevmez, şiir o-
kumaz gece kulüplerine pek
gitmez. Paranın saadet temin
edeceğine ve falcılara inan-
maz. İki katlı eski bir evde
dünyaya gelmiştir. Kumarda
talihlidir. Yeni şapka giydi-
ği zamanlar utanır. İlk kari-
sından ayrıldıktan beş sene
sonra Pat Stillman isimli gü-
zel bir kadınla evlenmiştir.
Hollywood'un golf şampiyon-
udur. Ata da güzel biner.
Briç oynamasını çok sever.

Beş kız kardeşi ve bir er-
kek kardeşi vardır. Onu
«Buck» diye çağırırlar. Son
Diego'da bezüüz ahırılık bir
çiftliği vardır. Dondurmayı
çok sever. Kahvaltı yapma-
dan kahve içmez. Satranç
oynayamaz. Hatıra biriktir-
mez. Halen oturduğu Santa
Monica'daki evini Cary
Crant'dan satın almıştır. En
iyi arkadaşı Fred Astaire ve
kapı komşusu Townsend Net-
cher'dir.

Banyoda yıkanırken şarkı
söyler. Bel Air ve Lakeside
Golf kulüplerinde azadır. Hiç
çocuğu olmamıştır. Mektup-
larını cevaplandırmayı hiç ih-
mal etmez. En beğendiği şar-
kıcı Bing Crosby'dir. Çocuk-
ken Boyzboide Ty Coble gi-
bi bir oyuncu olmak isterdi.
Kedileri sevmez. Güzel konu-
şur. Elektrik makinesiyle
traş olur. Birşey okuduğu za-
man ayaklarını uzatmayı se-
ver.

Berber sandalyasında hiç
rahat edemez. Harp bitip sulh
olduktan sonra dünyayı dola-
şacağını söyler. On iki senede
belediye knidelerine riayet
etmediği için üç defa ceza
vermiştir. Çiklet çiğnemesini
her Amerikalı gibi sever. Ga-
yet güzel tenis oynar ve yü-
zer. Hayatında bir kere büyük
uzatmıştır. Günde bir paket

Sayfalarımızı süsleyen resimlerden birin-
de Randolph Scott'ı geçen yıl gördüğümüz
«Korvet 225» filminden bir sahne ile kov-
boy filmlerinden birinde görmekteyiz...

sigara içer. Hayatında ilk de-
fa oniki yaşındayken aşık ol-
muştur. Annesinin yirmibirin-
ci yıldönümünde hediye etti-
ği yüzüğü daima parmağına
takar. Şimdiye kadar kравat
ve şapkayı hiç istiyerek kul-
lanmamıştır.

Seyahat etmesini çok sever
1923 de Avrupa'ya bir seyahat
yapmış ve Londra'da uzun
müddet kalmıştır. «Çin Ufuk-
ları» filminde bir Amerikalı
doktor rolünü oynadıktan
sonra bu memlekete seyahat
en büyük arzularından biri
olmuştur. Dünya sulhe ka-
vuştuktan sonra yapacağı
şeylerden birisinin karısıyla
birlikte Çin'de seyahat etmek
olduğunu söyler.

Gayet sağlam dişleri var-
dır. Şimdiye kadar hiç biri
ağrıamıştır. Uçağını ha-
vadayken idare etmesine rağ-
men meydana indirip kaldı-
rmayı beceremez. Genç yaşla-
rında, daha doğrusu Birinci
Dünya Harbi sırasında As-

keri kampta talim görürken
onbeş kilometrelik bir kır ko-
şusunda birinci gelmiştir. Ko-
mutanları onu bir bronz ma-
dalya ile mükâfatlandırmış-
lardır.

İlk defa oniki yaşındayken
aşık olmuştur. İki kız kardeşi
aynı zamanda sevmiştir. Fa-
kat hiç birisini de darılma-
dan için içinden çıkmasını
bilmiştir. Zaten ikinci kari-
sıyla evleneceye kadar da
Hollywood'un en çapkın er-
keklerinden birisi olarak gös-
terilmiştir. Bir zamanlar Do-
rothy Lamour ve Ann Sheri-
dan'la evleneceği dedikodusu
dahi çıkmıştı. Otomobil kul-
lanmasını bilir. Otomobiline
giderken başlıca eğlencesi ra-
yo dinlemektir. Kullandığı
tek mücevher annesinin yir-
mibir yaşındayken kendisine
hediye ettiği güzel yüzüktür.
En sevdiği şarkı, bir kovboy
havası olan «Güneş Doğunca-
ya Kadar Bekle Sevgilim»
dir. Siyasetle uğraşmayı çok
sever.

Karanlık Köşe

Çeviren :
VEDİİ EVSAL

Kızıl saçlı, iri mavi gözlü olan Kathleen karşısında oturan patronu Brad Galt'ti taktir eden bakışlarla süzüyordu. Onu şimdiye kadar uzun boylu, yakışıklı ve sert tabiatlı bir adam olarak tanıyordu. Halbuki o akşam,

onun bu hususiyetlerine ender olmak şartıyla çok neşeli bir genç olduğunu da ilâve etmesi lâzım geliyordu. Onunla çalışmaya başlayalı bir hafta olmuştı. Genç adam sadece ona nereden geldiğini ve nerede oturduğunu sormuş ve sonra da yanına sekreter olarak almıştı.

Kathleen ilkten onun kardin avcısı, çapkın bir erkek

olduğunu zannetmişse de; bu fikrinde yanlış olduğunu çabuk anlamıştı. Brad hususi detektif olarak hayatını kazanıyordu. O güne kadar Kathleen'e oldukça soğuk davranmıştı. Şimdiye kadar hiç bir gece beraber yemek yememişlerdi. Fakat o gün yazıhaneye Reeves isimli bir adam gelmişti. Genç kadın onların ne konuştuklarını duymamıştı. Yalnız adam gittikten sonra Brad birdenbire neşelenmiş ve akşam da Kathleen'i birlikte yemek yemeğe davet etmişti. Genç kadın bu daveti sevinerek kabul etmişti. Çünkü detektifi ilk gördüğü dakikadan beri sevmiye başlamıştı.

Yemeklerini bitirdikten sonra lokantadan çıktılar. İçerisinin sıcak hayasından sıkılmışlardı. Sonra şapkasından ayakkabısına kadar beyazlar giymiş olan iri vücutlu bir adam da durmadan onları gözlüyordu. Lokantadan çıktıkları zaman adamın gene peşlerinde olduğunu hayretle gördüler. Brad ilerden bir taksi çağırarak kızı bindirip evine gönderdi. Sonra ağır ağır sokağın ilersindeki karanlık köşeye doğru yürüdü ve orada tabancasını çekerek Beyaz Elbiseli'yi beklemeye başladı.

İri cüsseli adam tam önünden geçerken yakasından yakalayıp onu da karanlık köşeye çekti. Sonra tabancasını şakağına dayıyarak bir çırpıda üstünü aradı. Silâhı yoktu. Ceplerinden bir paket sığara, dolma kalem, bir cüzdan ve içinde hüviyet varakası çıkmıştı. Üzerinde: «Fred Fross, 328 East 23 rd Street. New York» diye yazıyordu. Brad bütün bunlara kısa bir göz attıktan sonra adama niçin kendisini takip ettiğini sordu. Söylemek istemeyince yüzüne arka arkaya bir kaç tokat attı. Elini şiddetli hareketinden dolayı dolma kalemin kapağı açılmış adamın beyaz elbiseleri mürekkep lekeli içinde kalmıştı.

Beyaz Elbiseli adam işlerini sarpa sardığını görünce kendisinin de onun gibi bir

detektif olduğunu söyledi. Tony Jardine isimli birisi Brad'ı takip etmesi için ona müracaat etmişti. Genç detektif bu adamı çok iyi tanıyordu. Onun uzun boylu, sarışın, yakışıklı ve sosyete çapkını olduğunu bildikten maada şantajcı avukat olarak da tanınıyordu. İşte iki senelik bir kayıptan sonra bu adam hayatına tekrar karışıyordu. Brad adamı sırtından cadde-nin aydınlığına doğru iterek cehennem olup gitmesini söyledi. Sonra kendi kendine: «Jardine... Tony Jardine!..» diye mırıldandı. Sesindeki kin ve nefret bütün kuvvetiyle kendisini belli ediyordu.

Bütün bu vakalar olurken Tony arkadaşı Cathcart'ın verdiği baloda eğleniyordu. Tony hakikaten yakışıklı bir adamdı. Giydiği frak bunu daha göze çarpacak bir şekilde ortaya koyuyordu. Balo Cathcart'la karısı Mari'nin beşinci evlilik senelerinin yıl dönümü şerefine veriliyordu. Bu adam ellibeş yaşında, çok zengin bir yağlı boya tablo koleksiyoncusuydu. Kendi adını verdiği bir sanat galerisi vardı. Zaten hayatta ilk şeyi benimsiyordu. Birisi tabloları diğeri de yaşca kendisinden küçük olan güzel karısı Mari. Her ikisi için de yap-

maktan çekineceği hiç bir fedakârlık yoktu. Hattâ adam öldürmek bile?!

Tony o gece baloya Mari'yi görmekten ziyade Lucy Wilding isimli zengin bir kadınla işten konuşmak için gelmişti. Bu işi hallettikten sonra kendisini sevgilisine hasredecekti. Bir aralık işten daha serbest konuşmak üzere Lucy'yle salonu terkederek kütüphaneye geçmişlerdi. Orada kadın «Van Gogh'un tablosunu aldın mı?» diye sormuştu. O da bu suali: «Evet. Eğer biraz beklersen kopyesini yaptırıp satabileceğimi tahmin ediyorum.» diye cevaplandırmıştı. Kadın da bu iş için ona yazdığı mektubu geri istemişti. İhtiyatlı davranıyordu.

Odadan dışarı çıktıkları zaman Tony doğruca Mari'nin yanına gitti. Onu dansa kaldırdı. Genç kadın merakla içerde ne yaptıklarını sordu. Tony: «Bana aşık» dedi. «Onu incitmek istemediğimden kütüphanede konuşmak ricasını kabul ettim. Meraklanma-na mahal yok!..» Genç adam söylediği yalanın tesirini arttırmak için kıza daha sıkı sarıldı. Valsin temposuna uyarak daha kıvrak dönmeğe başladılar..

Ertesi akşam Brad sekre-

Film Hikâyetleri

OYNAYANLAR

Brad Galt Mark Stevens
Kathleen Lucille Ball
Beyaz Elbiseli William Bendix
Cathcart Clifton Webb
Tony Jardine ... Kurt Kreuger
Mari Cathcart Cathy Downs

Rejisör: Henry Hathaway
20th Century-Fox

terini alarak biraz eğlenmek için Top Hat gece kulübüne gitmişti. Burası ufak bir yer olmakla beraber güzel şarkılar çalan bir cazı vardı. Brad burasını pek beğendiği halde aklı başka şeylerle meşguldü. Sabahleyin Tony Jardine'nin yazıhanesine gitmişti. Kendisi orada yoktu. Sarışın kâtibesi Brand'a patronunun odasında oturup onu beklemesi için izin vermişti. Genç detektif bu fırsattan istifade ederek etrafı araştırmıştı. Tony'nin masası üzerindeki banka defteri onu çok alâkalandırmıştı. Defterde her bir aya bin dolar kapatılmış dört aylık hesap vardı.

**İri cüsseli adam tam
önünden geçerken
yakasından yakala-
YID...**

Brad böyle kendi kendine düşünüürken karşidan Reeves'in geldiğini gördü. Usulcacık Kathleen'e arka cebinden tabancasını almasını almasını fısıldadı. Sonra ayağa kalkarak, gelen adamla bara doğru uzaklaştı. Reeves polistendi. Brad ona sabahleyin şantajcı bir avukatı ziyaret ettiğini, masanın üzerinde dört bin dolarlık bir banka defterinin durduğunu söyledi. Reeves kırk yaşlarında oldukça serin kanlı bir polisti. Telaşsızdı. Brad'a «Yapılacak birşey var mı?» diye sordu. Genç detektif gımdilik birşeye lüzum olmadığını söyledi. Sonra avukatın soyadının Jardine olduğunu sözlerine ilâve ederek sivil polisin yanından uzaklaştı.

Brad sekreterini evine bıraktıktan sonra ağır ağır yürüyerek evine dönmek istedi.

Düşünmek istiyordu. Bunun için de açık havaya iltiyacı vardı. Evin merdivenlerini indikten sonra tam karşı kaldırıma geçeceği sırada Chrysler marka sık bir otomobilin üzerine doğru son süratle geldiğini gördü. Bütün kuvvetini kullanarak kendisini kaldırıma attı. Bir saniye daha gecikseydi otomobilin tekerlekleri arasında hurdaşaş olacaktı.

Hemen etraftan kazayı gören kimseler Brad'a yardıma koşuştular. Odasından gürültüyü duyan Kathleen de sokağa çıkmış Brad'ı yerde yatar görünce ağıyarak üzerine kapandı. Genç detektif onun heyecanını teskin etmeye çalışırken kendisinin öldürölmek istediğini düşünüyordu. Hele direksiyonun başında Beyaz Elbiseli'yi görünce bu hususta hiç şüphesi kalmamıştı. Genç adam, yalnız olduğunda bir kaç sıyrık olduğunu anlatırken yanına bir gazeteci çocuk yanaştı. Otomobilin numarasını almıştı. 95 X Y idi. Brad defterine numarayı kaydetti ve cebinden bir kaç kuruş çıkarak gazeteciye verdi.

Sonra Kathleen'in koluna girerek ilerdeki lokantaya doğru yürüdü. Genç kız kendisi için üzüldüğünü görünce biraz evvelki ölmek tehlikesini bile unutacak kadar memnun olmuştu. Ona vaziyeti izah etmek istedi: «Bak kızım» dedi. «Jardine isimli birisi benden çekiniyor. Dün Beyaz Elbiseli'yi peşimize o takmıştı. Bu gece de beni öldürtmek istedi. Bir zamanlar Jardine'yle San Francisco'da hususî detektif brosu açmış-tık. Yakışıklı zeki bir avukattı. Kadın müşteriler üzerinde tesiri fazlaydı. İyi iş görüyorduk. Bir gün onun müşterilerinin gizli işlerini açıklayacağı tehdidiyle onlara şantaj yaptığını öğrendim. Kasadan da para çalmış olduğunu gördüm. Bunları kendisine söylediklerinde özür diledi. Paralarının evinde olduğunu. gece hepsini bana teslim edeceğini ve bir daha böyle hıltlar karıştırmıyacağına dair söz

verdi. Gece bir taksiyle şehrin dışındaki evine giderken beni ve şöförü kloroformla bayılttı. Beni arabadan çıkararak cebime içilmiş bir viski şişesi koyup caddenin üzerine koydu. Otomobili de şöförle birlikte usurumdan yuvarladı. Ayıldığım zaman kendimi hapiste buldum. Neticede de jürinin ve dinleyicilerin kahkahaları arasında iki seneye mahkûm oldum. Hapisten çıkınca Reeves'i peşime taktılar. Şimdi beni o kontrol ediyor. Kanun hâlâ peşimde. Şimdi istersen benden ayrıl. Çünkü belâli işlere karışıyorum. Senin için iyi olmaz!» Genç kız bu sözleri detektifin koluna daha sıkı sarılmağla cevaplandırdı.

Brad lokantanın telefon rehberinde Tony'nin ismini buldu ve oradan ev adresini aldı. Bir çeyrek sonra Kathleen'le evin önündeydiler. Brad'e kapıyı Tony açtı. Onu görünce şaşırarak içeri aldı. Her hareketinden bir ziyaretçi hiç beklemediği ve korktuğu anlaşıyordu. Genç detektif ona serin kanlılıkla Beyaz Elbiseli'yi bir daha peşine takmamasını söyledi. Tony bu sefer daha fazla şaşılıyarak: «Senin hapisten çıktığında bile haberim yoktu» dedi. Brad hem onun söylediklerini dinliyor hem de etrafa göz gezdiriyordu.

Masanın üzerindeki tablada hâlâ yanan bir yarım sigara duruyordu. Ucuna dikkatle baktığı zaman kadın ruju lekesi bulunduğunu gördü. Demek burada biraz evvel bir kadın bulunuyordu. Onun geldiğini duyunca saklanmış yahutta arka kapıdan çıkmış olacaktı. Çıkarken masanın yanına dayalı olan yağlı boya tablo da gözüne ilişti. Brad kapıda tekrar Kathleen'le buluştu ve onu evine bıraktı.

Otomobille Brad'ı öldürmeye muvaffak olamayan Beyaz Elbiseli arabayı ilerde bir yere bıraktıktan sonra geri dönmüş ve onları takip etmişti. Ertesi günü de olan bitenleri gidip patronu Cathcart'a anlattı. Bu arada

rısı Mari'yi de Tony'nin evinin arka kapısından çıkar-ken gördüğünü de söyledi. Bu ressamı çıldırtmaya kâfi geldi.

O akşam Beyaz Elbiseli'yi detektifin evine gönderdi. Sonra da karısının imzasile Tony'ye bir mektup yazarak onu da aynı eve davet etti. Brad akşam eve gelince Beyaz Elbiseli onun elektrirği yakmasına meydan vermeden arkasından sıkıca tutup kloroform koklattı ve bayılttı. Bir müddet sonra Mari imzasıyla mektubu alan Tony de aynı yere geldi. Beyaz Elbiseli onu da içeri aldı. Ve kafasına tabancasının dipçığıyle bir kaç darbe vurarak öldürdü. Sonra silâhtaki parmak izlerini silerek tabancayı Baygın yatan Brad'ın eline sıkıştırdı. geldiği kadar telâssüz çıkıp gitti.

Sabahleyin Brad kapının ziliyle uyandı. Ayakları ucunda ölü yatan Tony'yi görünce aynı hileye ikinci defa çat-ğını düşündü. Cesedi hemen karyolanın altına sakladı. Po-

kaldığını görünce onu merak etmişti. Brad ona herşeyi etraflıca anlattı. Biraz düşün-
dükten sonra Beyaz Elbiseli-
yi bulmaya karar verdi. Brad
ona ilk rastladığı gece hüvi-
yet varakasındaki adresini al-
mıştı. Oraya gittiler.

Burası bir pansiyondu. Beyaz Elbiseli orada Stenfer adıyla oturuyordu. Onbeş da-
kika önce bavulunu alıp git-
mişti. Pansiyondan Cathcart
galerisine telefon ederek bir
adamla Lincoln Apartma-
nında buluşmak üzere rande-
vulaşmıştı. Brad pansiyoncu
kadından bu malûmatı aldıktan
sonra Kathleen'le bir tak-
siye atlıyarak doğruca Lin-
coln Apartmanına gitti. Fa-
kat geç kalmıştı. Beyaz Elbi-
selinin cesedi apartmanın
kaldırım üzerinde hürdabaş
olmuş bir şekilde yatıyordu.
Binanın otuzbirinci katında-
daki penceresinden düşmüştü.

Brad cesedi uzaktan sey-
rederken müvezzillerin: «Cina-
yet... Cinayeti yazıyor!..» di-
bağırıklarını duydu. Bir ga-
zete aldı. Birinci sayfasında

sosyete çapkını Tony Jardi-
ne'nin öldürüldüğünü okudu.
Demek polis odadaki cese-
di bulmuştu. Hemen Kath-
leen'e bir taksiye atlayıp bü-
rosuna gitmesini ve şimdi o-
rada bulunması lâzım gelen
sivil polis Reeves'i alıp Cath-
cart galerisine gelmesini söy-
ledi. Kendisi de bir taksiye
athayarak Cathcart'a gitti. Ci-
nayet düğümünün orada çö-
züleceğini tahmin ediyordu.

Galeriye geldiği zaman res-
samı yazıhanesinde bulama-
dı. Karısı Mari orada onu
bekliyordu. Detektif kadının
içtiği sigaraya bakınca mar-
kasının o gece Tony'nin evin-
de tablada bırakılan yanık
sigaranın aynı olduğunu gör-
dü. Vaziyeti hemen anladı.
Cebinden gazeteyi çıkartarak
kadına verdi. Mari sevgilisi-
nin ölümlünü yükseklerle o-
kudu. Sonra detektife döne-
rek: «Onunla birbirimizi se-
viyorduk. Kaçmaya karar ver-
miştik. Fakat dün ve bugün
ondan hiç haber alamadım!»

Bu sırada içeri Cathcart
Arkası 31 inci sayfa

onu keşfedinceye kadar
katili bulması lâzımdı.
çalan Kathleen'di. Gec

Dağ Kartalı

MİSAFİR YAPACAKLARI İŞLERİ ANLATIYORDU. MARTİNEZ BUNLARI DİKKATLE DİNLEDİKTEN SONRA ADAMLARINDAN KÂŞİT KALEM İSTEDİ.

MARTİNEZ'LE BÜYÜK ŞEF ROMİDOR ADINDA OLAN BU ADAM ANLAŞTILAR.

YAPACAKLARI İŞLERDE HERZAMAN BİRBİRLERİNE BAĞLI KALACAKLARINA SÖZ VERDİLER. BİR KÂĞIDA İMZALARINI ATTILAR. ŞEF ÜSTÜNDE BİKAĞ RESMİ OLAN BİR DAMGAYI MARTİNEZİN AVUCUNA BASTI.

«Artık birbirimize bağlıyız! dedi.. Haydi iş başına!..»

KARAPENÇE KABİLESİNİN KIRMIZI DERİLİLERİYLE HAYDUTLAR BİR ARADA TOPIYOR BÜYÜK PLANI KUTLUYORLARDI. ÇİFTLİĞİ BAŞMAYI KARARLAŞTIRMIŞLARDI.

HAYDUTLAR HER TARAFI
KASIP KAVURMAĞA BAŞ-
LADILAR. KÖYLERİ BA-
SİYOR, GELİP GEGEN YOL-
CULARI SOYUYOR, KARŞI
DURMAK İSTEYENLERİ
ÖLDÜRÜYORLARDI.

ROMİDOR. BÜTÜN BU İŞ-
LERİ İDARE EDİYOR. MAR-
TİNEZ DE SIK SIK RAPOR-
LAR ALIYORDU.
YAKALANAN HAYDUTLAR
PER AĞIR CEZALANDIRI-
LIYORLARDI.

ROMİDOR HERŞEYE RAĞMEN
İŞLERİN İYİ GİTTİĞİNE SEVİNİ-
YOR. HAYDUTLARA YENİ EMİR-
LER VERİYORDU.

HAYDUTLAR KÖYLERİ SOYDULAR.
EPEYCE YİNECEK ELDE ETMİŞ-
LERDİ. BİRDE SİLÂH DEPOSU SOYMUŞ-
LARDI. BÜTÜN SİLÂH VE CEPHANELERİ
GİZLENDİRLERİ ORMANA TAŞIYOR-
LARDI.

FRANK BÜTÜN HAYDUTLARIN
HESABINI GÖRDÜ. BİRGÜN
İKİ UFAK ÇOCUĞU BİR DAĞ
LIYI YANINDA OYNATKIN..

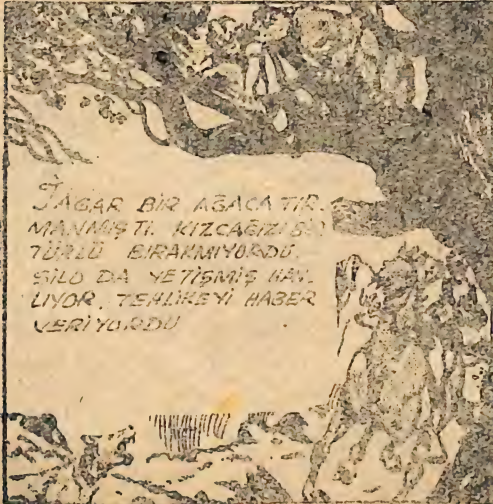
BİRDENDİRE KÖPEK
BİR JAGAR KÖPEĞİ
KININ ÜSTÜNE KİTLEN
DİŞLERİLE ELAİECÜDEN
YAKARADI. ULAŞMAYA
BAŞLADI.

DAĞ KARTALI BUNU GÖR.
MÜŞTÜ. ATINI DÖRT NALA
SÜRDÜ. CANAVARI KOVALAMAĞA
BAŞLADI..

JAGAR BİR AĞACIYDI.
MAYIŞTI. KIZCAĞIZI
TÜRLÜ BAKMIYORDU.
SİLO DA YETİŞMİŞ MAYI.
LİYOR. TEHLİKEYİ HABER
VERİYORDU

KÖPEĞİN MAYLA
MAYIŞIYLA KÖŞAN
FRANK, KIZININ
GEÇİMİNDE OL-
DUGU FENA DURU.
NE BÖRMİŞTİ.
NEMEN AĞACIN DA
LINA ASILDI.
CEMİR AVCI YAV.
RUSUNU CANAVARIN
DİŞLERİNDEN KUR-
TARMAK KIN BİR SA
NİYE BİLE BEKLEME
Dİ.

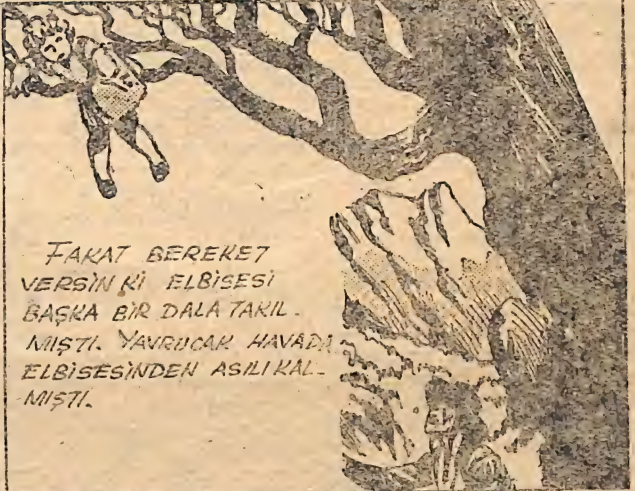

JAGAR ÇEVRILDİĞİNİ VE KUR-
TULUŞ ÇARESİ OLMADIĞINI GÖRÜN-
CE AĞZINI AÇTI.

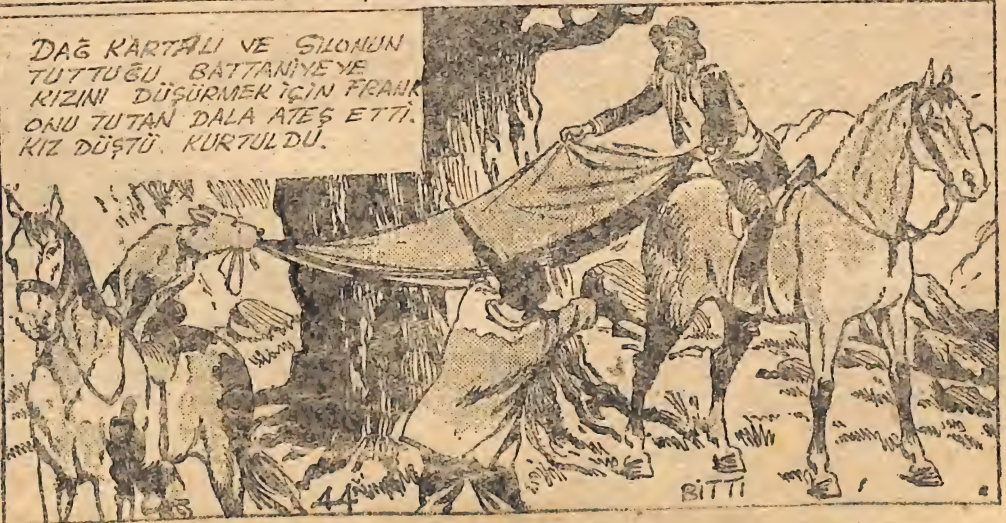
KÜÇÜK MARI
JAGARIN AĞZINDAN
KURTULDU. BOŞLUĞA
DİTTİ.

CEBUR AVCI FRANK
AZ ZAMANDA CIVAR KÖY.
LÜLERİN YARDIMINI SAĞ-
LADI. BÜTÜN HAYDUTLA-
RIN KÖRÜNE KIBRIT SUNDU.
BURALARDA İŞ OL-
MADIĞINI GÖREN HAYDUT-
LAR AZ ZAMANDA BUR-
LARI TERKEDİP GİTTİLER.
FRANK'IN BAŞINA GE-
LEN SON JAGAR OLAYI
DA KAZASIZ ATLATILDI.
TAN SONRA FRANK VE
ARRADAŞLARI RAHA TLİK VE
SÜKÜN İÇİNDE YAŞADILAR.

FAKAT BERERET
VERSİN Kİ ELBİSESİ
BAŞKA BİR DALA TAKIL-
MIŞTI. YAVRUCAK HAVADA
ELBİSESİNDEN ASILI KAL-
MIŞTI.

DAĞ KARTALI VE SİLOHUN
TUTTUĞU BATTANİYEYE
KIZINI DÜŞÜRMEK İÇİN FRANK
ONU TUTAN DALA ATEŞ ETTİ.
KIZ DÜŞTÜ. KURTULDU.

BİTTİ

CİFTE ZAFER

Çeviren :
ASIM YEGİNOBALI
Resimleyen : A Y H A N

Glen Makfe pencerenin yanında durmuştu. Elinde bir şarap bardağı vardı. Odada herkesin elinde bir şarap kadehi vardı. Herkes konuşuyor, güllüyordu. Sadece o yalnızdı. Onu bu partiye getirmiş olan Beti'ye baktı. Beti iki genç adamla konuşuyordu. Adamlardan biri mavi gözlü ve çok sarışındı. Bir de küçük bıyığı vardı. İyi giyinmişti ve hali tavrı rahat, kendisinden emindi. Glen bu rahat, kendisinden emin hale okadar gıpta ediyordu ki!

Kendisi bu odada pek kaba, pek yabancı kalyordu. Birisiyle konuşması lâzımdı. Hep böyle pencereden bakıp duramazdı ki! Sonra Beti, mahsus kabalık ettiğini zannedecekti. Beti'nin bu dünyasından, arkadaşlarından hoşlanıyormuş gibi yapması lâzımdı. Kendine en yakın olan kadına doğru bir iki adım attı. Kadın birinin kendine söylemiş olduğu birşeye güllüyordu. Glen'in oturması için yanında yer açarak :

— Biliyor musunuz? dedi; çok ayıp ama, ben sizin ne yaptığınızı bilmiyorum. Meşhur olduğunuzu biliyorum çünkü gazetelerde resminizi gördüm. Ama ne yaptığınızı bir türlü hatırlıyamıyorum.

Glen:

— Boksörüm, dedi.

— Tabii, boksörsünüz. Tamam. Nekadar da aptalım. Kocamla tanışmalısınız. O kocama çok meraklıdır.

Etrafına bakındı ve odadaki kalabalığı göstererek ilâve etti:

— Maamafih bu kalabalıkta onu bulmamın imkânı mı var?

Fakat kadın kocasını bulamadığına aldırımıyordu. Glen'le konuşmaktan memnun gibiydi. Ama işin fecaati şuydu ki Glen ona söyleyecek birşey bulamıyordu.

Danseden çiftler vardı. Hiç olmazsa iyice bir dansetmesini bilseydi, kadını dansa kaldırırdı. Böylece biraz vakit geçmiş olurdu. Fakat cesaret edemiyordu ve etmemesi lâzım, geldiğini de biliyordu. Dansla okadar az meşgul olmuştu ki!

Biraz sonra Pazartesiye yapılacak olan maçı düşünmeye başladı. Büyük Britanya İmparatorluğu Boks şampiyonu. İşte o maçtan sonra bunun kim olacağı belli olacaktı. Ya Larson ya da Glen Makfe. Beti maçta Glen'in nasıl dövüşüğünü görünce bu partiye hiç uymadığını unutturdu. O zaman Glen'e gene hayran gözlerle bakardı...

Yanındaki kadının yüzündeki canı sıkılmış gibi ifade bu hülyaları yarıda bıraktı. Glen kendisini topladı ve:

— Danseder misiniz? diye sordu.

Bunun, yapabileceği en fena şey olduğunu biliyordu. Ama artık ne edeceğini şaşırmış bir vaziyetteydi.

Bütün çiftler ne güzel kayar gibi, süzülür gibi dansediyorlardı. Ah, ne olurdu kendisi de öyle dansedebilseydi! Fakat onun öyle «kayıp» «süzül»mediği meydandaydı. A-

dımlarını şaşıyor, damının ayaklarına basıyor ve çalgıya hiç uyamıyordu. Kâbusu andıran bir iki dakikadan sonra vazgeçti. Beti'yle danseden sarışın gencin kendisine bakıp güldüğünü gördü. Artık daha fazla dayanamıyacaktı. Damının yanında durmağa bile yüzü yoktu. Çıkıp gitmek, herşeyi, herkesi unutmak istiyordu. Bir mazeret uydurup sıvışmak üzereyken kadın önlerinden geçen ufak tefek, esmer bir adamın kolundan yakaladı ve Glen'i taşıtırdı.

— Cimi, işte Glen Makfe, dedi.

Sonra Glen'e dönerek ilâve etti:

— Kocam Lord Lennan.

Adam Glen'in iri elini kavıyarak:

— Ne güzel bir tesadüf, dedi. Okadar çok istiyordum ki sizle tanışmayı! Şu son dört beş maçınızı gördüm. Sizin şampiyonluk maçını kazanaçağınıza dair bahse bile tutuştum. Böyle bir eğlence yerinde bokstan bahsetmek istemezsiniz herhalde ama, bilmezsiniz sizi gördüğüme ne sevindim, ne sevindim. Boks çok meraklıyım. Yirmi senedenberi muntazaman her maça giderim. Birini bile kaçırmam. Üç defa sırf bir maç görmek için Amerika'ya gittim. Dempsey - Karpentier; Tunney - Dempsey ve Dempsey - Bear - Carnera maçlarını gördüm Buradaki mühim maçlardan da hiç birini kaçırmadım. Ama herhalde şimdi bunları dinlemek istemezsiniz. İçecek birşeyiniz var mı? Bu şampanya da pek o kadar iyi değil, değil mi? Ben şahsen böyle partilerden hiç hoşlanmam. Ama ne yaparsın, karım gelmek istiyor. Bana bakın, Pazartesinden evvel benimle yemek yemeğe gelebilir misiniz? Ama gelemezsiniz tabii. Hep maça hazırlanırsınız. Maçtan sonra gelir misiniz? Şampiyonluğunuzun şerefine yer içeriz.

Glen Makfe derin bir oh çekti. En nihayet kendi kafasına uygun bir adam bulmuş-

tu, kendisine yüksekten bak-
mayan bir adam...

Lord Lennan'dan hemen
hoşlanmıştı.

— İnşallah kazanırım da...
dedi.

Lord Lennan onu temin
etti.

— Hiç merak etme dos-
tum, muhakkak kazanırsın.
Geçen Eylüldə yaptığın maçı
dikkatle seyretmiştim. Gre-
gori'yi dördüncü ravnun so-
nunda nakavt edebilirdin, a-
ma yedinci ravnada kadar bek-
ledin. Çok da iyi ettin. İhti-
yatsızlık etmek doğru değil-
dir. Çok güzel yaptın. İşte,
Pazartesi günü Larson'a karşı
döğüşen Gregori olsaydı, bah-

se tutuşmağa bile değmezdi.
Anlatabildim mi?

Anlatabilmişti. Glen bu u-
fak adamın ona inandığını
gördü ve minnettar kaldı.
İçine daha başka bir ferahlık
gelmiş, kendi kendine olan i-
timadı artmıştı.

Beti'yle beraber partiden
ayrıldılar. Beti'nin otomobi-
lindeydiler. İstasyona gidiyor-
lardı. Glen oradan trene bine-
cek ve boksa çalıştığı yere gi-
decekti. Beti:

— Dansetmek nereden ak-
lına geldi Glen? dedi. Biliyor-
sun ki beceremiyorsun işte.
Petrık gülmekten az daha ö-
lecekti.

Glen af dilemek ister gibi:

— İşte ne bileyim... diye
diye söylendi.

Beti:

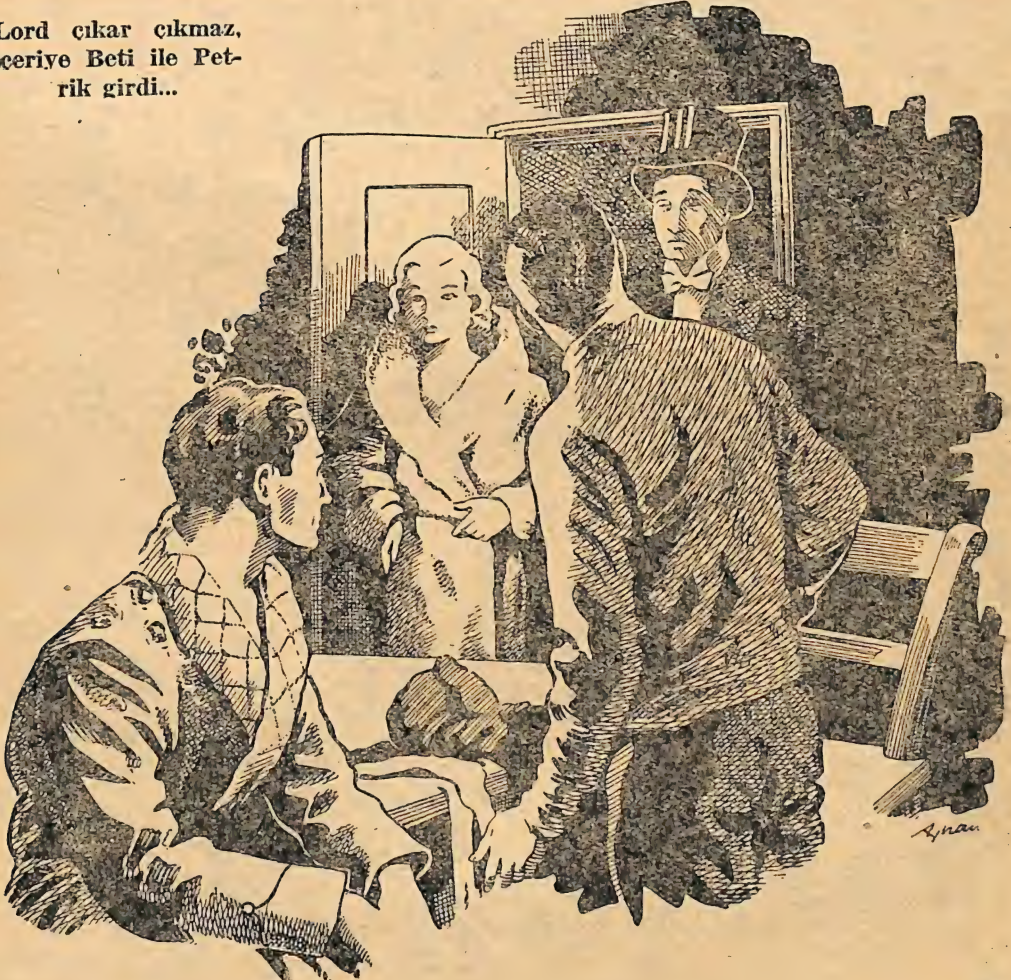
— Galiba gittiğimiz yerde-
mahsus kabalık yapıyorsun,
diye sözüne devam etti; be-
nim sinirime dokunduğunu
biliyorsun diye.

— Yalnız düşünüyorsun,
Beti'ciğim. Beni öyle yerlere
götürmemelisin. Bana uygun
şeyler değil bu partiler, kok-
teyler filân. Mesele bundan
ibaret.

— Neden sen de ötekiler
gibi olmuyorsun? Bir parça
onlara benzesen gittiğimiz
yerlerde rezil olmazsın. Val-
lahi yüzüm kızarıyor.

— Sen o arkadaşlarından

Lord çıkar çıkmaz,
içeriye Beti ile Pet-
rik girdi...

bazılarını boks maçına çağır-
da bak. O zaman nasıl yüzün
kızarır.

— O başka ama. Boks yap-
mamayı bilmemek ayıp de-
ğil. Ama dansetmeyi, konuş-
mayı insanları eğlendirmeyi
bilmemek...

— Ne yapayım, benim bü-
tün hayatım boks. Maamafih
partide çok sempatik bir a-
dam vardı. Hemen ahbab ol-
duk. Adı Lord Lennan.

— Ha, Cimi Lennan. Apta-
nın biridir. Kimse onu ciddiye
almaz.

— Ben aldım işte. Hem de
çok sevdim. Gayetle iyi kalbli
hoş bir adamdı.

Vaterlo'da Glen otomobil-
den inerken Beti soğuk bir
tavırla elini uzattı. Glen içi
kararmış bir halde trene bin-
di. Beti'yi gene utandırmıştı.
Ama Lord Lennan'ı düşünün-
ce içi biraz daha rahatladı.
Maamafih bunun Beti'yle bir
alâkası yoktu. Beti Lord Len-
nan'ı ciddiye almıyordu. O-
nun için ufak tefek adamın
Gleni beğenmesi ona hiç tesir
etmiyecekti. Glen bundan ü-
midi kesilmişti. Fakat Lord
Lennan ona kendi kendine o-
lan itimadını geri vermişti ki,
şu son haftalarda Beti'yle a-
bahplik etmesi bu itimadını
hemen hemen kökünden kır-
mıştı. Halbuki bu bir sporcu
için en fena şeydi. Kendine
itimât etmeyen bir sporcuya
kimse itimat etmezdi.

Maç gecesi soyunma oda-
sına giderken Beti'yi gördü.
Bir sürü arkadaş mağı sey-
retmeğe geliyorlarmış. Ringin
tam önündeki yerler için bi-
let almışlar. Glen:

— İyi, dedi.

Beti:

— İnşallah, diye cevap
verdi.

— Ne demek istiyorsun, in-
şallah?

Glen bir parça asabiydi.
Bunu biliyordu. Maçtan he-
men evvel daima böyle olur-
du, bu da şimdiye kadar yap-
tığı maçların en büyüğüydü.
Beti:

— Hiç birşey demek iste-
medim, dedi. Yalnız inşallah
iyi döğüşürsün.

— Mesele iyi döğüşmekte
değil, kazanmakta.

Beti:

— Evet, tabii, dedi.

Fakat nedense onun bu
iştahsız, hevesiz konuşma
tarzı Glen'i hayal kırıklığına
uğratmıştı.

— Hiç bahse tutuştun mu,
ben kazanacağım diye.

— Hayır.

— Keşke tutuşsaydın. Ho-
şuma giderdi.

Beti pek de umursamadan:

— Peki, dedi.

Glen'in gitmesi lâzımdı.
Fakat Diker elindeki sargı-
ları çözerken hep bu mesele-
yi düşünüyordu. Soyunurken
Lord Lennan içeri girdi.

— Merhaba dostum, talihin
azık olsun, dedi. Nasılsın? A-
ma sormağa ne hacet? Çok i-
yi görünüyorsun.

Keskin, tecrübeli gözlerle
Glen'in vücudunu süzdü ve
sesini alçaltarak sözüne de-
vam etti, çünkü odada Lar-
son'un adamlarından biri
vardı.

— Acele etme, dedi. Kendi-
ni sıkıntıya sokma. Onu nasıl
olsa yeneceksin, ama sakın
acele etme. Senin işlerine ka-
rışıyorum diye kızma. Çok
mağ gördüm tecrübemi var-
dır. Senin köşenin altında,
hemen önde oturuyorum. Di-
ker'in yanında. Senin sampi-
yonluğın kazanacağını seyre-
deceğim dostum.

Glen:

— Teşekkür ederim, dedi.
Senin böyle konuştuğunu
duymak bana ne cesaret ve-
riyor bilsen! Seni hayal kırık-
lığına uğratmıyacağım.

Sahaya ilk önce Glen gir-
di. Seyirciler bir dolu el çıp-
tılar, yaşa! Yaşa! diye bağır-
dılar. Glen koca eldivenli el-
lerini salladı. Tam aşağısında
Beti'yle arkadaşlarını gördü.
Beti ona bakıp gülümsedi,
sonra yanındaki Petrik adlı
sarışın genç birşeyler söyle-
di. Glen, Petrik'in, Larson ka-
zanacak diye bahse tutuştu-
ğunu tahmin etti. Peki öyley-
se onlar görürlerdi.

Larson girdi. Seyirciler o-
nu Gleni karşıladıklarından
daha hararetili karşıladılar.

Ama Glen kaldırmadı. Maçın
başı değil sonu mühimdi.

Hakem konuşuyordu. Ma-
lûm şeyler. İşte gong! Aman
Allahım! Bir anlık korku ve
dehşet sonra maç.

İki boksör ağır ağır birbir-
leri etrafında daireler çeviri-
yorlardı. İkisi de ihtiyatlı dav-
ranıyorlardı. Makfe birden
sıçradı ve sağ yumruğunu
Larson'un vücuduna indirdi.
Larson bu kadar çabuk bir
hücum beklemiyordu. Ma-
mafih hemen mukabele etti.
Pek mühim birşey olmadan
gong çaldı. Glen'e sanki dö-
ğüşe yeni başlamışlar gibi
geliyordu. Halbuki bazı za-
manlar bir ravnd asırlar ka-
dar uzar ve gong hiç çalmı-
yacakmış gibi gelirdi.

Köşesindeki iskemleye o-
turdu ve Diker'in:

— O. K. Glen, dediğini duy-
du.

Beti'nin gülümsiyen yüzü-
nü gördü. Ama Beti'nin ken-
dine mi yoksa Petrik denilen
gençe mi gülümsediğini bilmi-
yordu. Lord Lennan'a baktı.
Lord Lennan artik o her za-
manki neşeli, hoş sohbet a-
dam değildi. Yüzü ciddi, âde-
ta endişeliydi.

İkinci ravndun hemen ba-
şında Larson sağ yumruğuy-
la Glen'in kafasına vurdu.
Hem de epey fena vurdu. Sey-
irciler: Yaşal diye bağır-
dılar. Fakat Glen'in asabını bo-
zan ne yumruk ne de yaşa
sesleri oldu. Beti'nin yanın-
daki gencin, hattâ belki Be-
ti'nin de yüzünde öyle garip
bir ifade vardı ki:

— Eh, böyle bir adamdan
başka ne beklenir? diyorlar-
mış gibi.

Bunu gören Makfe fena
halde kızdı ve yalnız birşey
yaptığını bile bile Larson'a
saldırdı. Fakat Larson Glen'in
çenesine ard arda öyle iki
yumruk savurdu ki Glen düş-
tüğünü his bile etmeden ken-
dini yerde buldu. Hakemin:

— İki... dediğini duydu.
«Bir» dediğini duymamıştı. Ne
tuhaf! «Üç...» Bacaklarını kı-
mıldattı. Dizleri bir garip o-
luyordu. «Dört...» Sonra bir

başka ses daha duydu. Lord Lennan'ın sesi kulağının dibinde:

— Acele etme, kendini yorma, diye fısıldadı.

Evet Lennan'ın hakkı vardı. Daha kalkmamalıydı. «Beş... Altı...» Daha şimdiden kendini daha iyi, adeta dinlenmiş hissetmeğe başlamıştı. Hem geç kalkarsa Larson' onu olduğundan daha yorgun zannedirdi. Maamafih sabırsızlanıyordu. «Yedi...» İçine sığmıyordu. «Sekiz...» Ayaklarını topladı. «Dokuz...»

Glen kalkar kalkmaz Larson atıldı. İyi bir çarpışma oldu. Glen kendini gene iyi hissediyordu. Artık Beti'yi filân da düşünmüyordu. İkinci, üçüncü ravnâda Larson'a gitti. Fakat Glen'in hiç bir endişesi yoktu. Sol taraftaki güzel yüzün alaycı tebessümü nasıl bir an için itimadını kırmasa, sağ taraftaki ufak tefek adamın fısıltısı da ona o kadar cesaret vermişti.

Dördüncü ravnâda Larson gayetle kendinden emindi. Seyirciler de durmadan bağıryorlardı. Makfe bir tek sesi tanıdı. Bu ses:

— Aldırma, kazandın, kazandın sayılır! diyordu.

Glen düşündü ki bu sözlerin kendine söylendiğini bilen tek insan gene kendisiydi.

Birden sol yumruğunu uzattı ve bütün gücüyle Larson'un çenesine indirdi. Larson şöyle bir döndü ve yere yıkıldı.

Hakem: «Beş...» diyordu. Glen Beti'ye baktı ve kızın kendisine gülmüşediğini gördü. Hakem: Sekiz... Dokuz... dedi. Larson kırmıladı, dizleri üstünde doğruldu ve gene yıkıldı.

— On!..

Soyunma odasında Lord Lennan bekliyordu. Glen'i samimiyetle tebrik ettikten sonra:

— Haydi, dedi, şampiyonluğunu tes'it için içiyip içeceğiz. Ben dışarda otomobilimde seni bekliyorum.

O çıkar çıkmaz kapıda Beti'yle Petrik göründü Beti:

— Tebrik ederim canım,

dedi. Harikulâdeydi. Senin o yumruğunun Larson'un çenesine isabet etmesi ne şans, değil mi?

Glen:

— Evet, dedi.

Genç adam:

— Talihlisiniz, dedi. Eminim siz de bizim kadar şaşmışsınızdır.

Glen:

— Evet, dedi.

Beti:

— Larson şaşırmıştır, değil mi canım? diye sordu.

Glen:

— Evet, diye cevap verdi.

Beti:

— Cabuk ol canım, dedi, bir partiye gidiyoruz.

Glen:

— Ben artık partiye martiye gitmiyorum, diye cevap verdi. Lord Lennan'la başbaşa yemek yiyeceğiz.

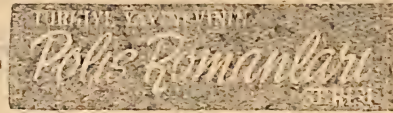
Yeni şampiyonun ellerindeki sargıları gözen Diker gülmüşedi. Glen Makfe'nin o gece iki zafer kazandığını, ve ikincisinin belki birincisinden de zor olduğunu biliyordu.

KARANLIK KOŞE

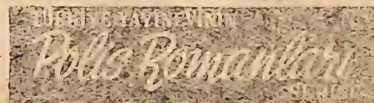
23 üncü sayfadan devam

girdi. Detektifin kendisini yakalamıya geldiğini bildiğinden silâhını çekmişti. Brad serin kanlılıkla: «Teslim ol» dedi. «Sen Tony'le birlikte hileli işler çeviriyordun. Sonra sana da şantaj yapar korkusuyla onu ortadan kaldırmak istedin. Benimle arasında geçen vakaları bildiğinden onu öldürüp benim üzerime atmayı düşündün. Bu suretle ondan intikam da alacaktın çünkü karınla sevişiyordu. Bu iş için Beyaz Elbiseli'yi kullandın sonra da apartmanın penceresinden onu iterek öldürdün!..»

Bu sırada bir tabanca sesi duyuldu. Cathcart olduğu yerde dönerek yere yuvarlandı. Mari elindeki küçük tabancayla sevgilisi Tony'nin intikamını kocasından almıştı. Brad'ın da hayatı kurtulmuştu.

Seriden bu güne kadar çıkmış olan 14 kitap, bu serinin hakikaten dünyanın her dilinden ve en çok okunmuş, beğenilmiş eserleri seçtiğini ispat etmiş bulunmaktadır. Yaz münasebeti ile kısa bir zaman ara verilen bu seriye pek yakında tekrar başlanacağını ve serinin 15 inci kitabının da bu tarz romanların en güzellerini vermiş olan meşhur muharir Edgar Wallace'ın (Esrarengiz Dörtler) i olacağını müjdeleriz. Bu kitabı ve serinin bundan sonra çıkacak diğer kitaplarını sabırsızlıkla bekleyiniz.

Dukan artık ikinci kaptandan korkmuyordu. Karışıklık esnasında bulup cebine soktuğu küçük tabanca içine harikulâde bir emniyet veriyordu. Gerçi ikinci kaptana karşı vaziyetini hiç değiştirmemişti. Onun kendindeki değişikliği sezmesini istemiyordu. Sahile geldikleri zaman çadırı kendisi kurmuştu. Hâlâ onun her emrine:

— Peki efendim, diyerek boyun eğiyor ve suyu, odunları hep o taşıyordu. Fakat cebindeki küçük tabancanın sertliğini teninde hissetmek onu teselli ediyordu.

Dukan gemide kamarottu. Genç bir çocuktı ve o zamana kadar hiç bir iş görmemişti. Hattâ orta halli kimseler olan anne ve babası tarafından âdeta el üstünde tutularak yetiştirilmişti. Fakat son zamanlarda ikisini de kaybedince çalışmağa mecbur kalmış ve talih, veya talihsizlik onu bir kamarot yapmıştı.

Gemideki hayatı bir zindan olmuştu. Çünkü herkesin bildiği gibi gemiciler her türlü havada, her türlü şerait altında yaşamağa çalışmış sert, pişkin kimselerdi. Dukan da bunun tam aksisi olduğu için hepsi onunla alay ederlerdi. İş kamarotluktan ziyade bir usaklıktı sanki. Ötekilerin yapmak istemedikleri şeyleri hep o yapardı.

Yapmıyacağım, demeğe kalkarsa hepsi onu döver, tekmeler yahut alaylarla canından bezdirirlerdi. Zaten Dukan: Yapmıyacağım dediği anda bile yapacağını bilirdi. Etrafindakilere karşı gelecek ne maddî kuvveti vardı, ne de manevî. Ve kendisi de biliyordu ki manevî kuvvet bir cihetten maddî kuvvetten de elzemdi. Kendi kendine emniyeti olsa belki karşısındakiler de onu sayarlardı.

Dukan'a en çok sinirlenen kimse ikinci kaptandı. Çocuğu hiç bir zaman rahat bırakmaz ve hayatını başına dar ederdi. Gemi batmağa başladığı zaman Dukan bir aralık bayağı sevinmişti.

İkinci kaptan

Resimleyen: AFFAN

— Oh! İşte batıyoruz. Yakında hepimiz dalgalara gömüleceğiz. Ben de en nihayet bu mendebur hayattan kurtulacağım. İkinci kaptan da artık denizin dibinde balıklarla alay etsin diye düşünmüştü.

Fakat kader bu! Kazadan yalnızca ikinci kaptanla kamarot kurtulmuşlardı.

Adadaki hayatları pek kolay değildi. Neyse, su bulmuşlardı ama yiyecekleri kıtlı. İkinci kaptan da Dukan'a karşı olan muamelesini hiç değiştirmemişti. Çok zaman Dukan'a bakıp bakıp:

— Hey Allahım! Kazadan kurtulacaksa, şu cansız sıçan kurtulacağına insana benzer birisi kurtulsa olmaz mıydı! diye bağırdı.

Fakat Dukan aldırımıyordu. İkinci kaptanın hayatı onun elindeydi. Gerçi ikinci kaptanı öldürmek istemiyordu çünkü Dukan kin beslemesini bilmezdi. İkinci kaptanı öldürmek istemiyordu, fakat adam ona istihfafla baktığı zamanlar, içinden:

— Koca budala! Burada asıl patron benim. Hayatın veya ölümün benim bir tek arzu ve hareketime bağlı, diye düşünmek küçük kamarota iyi geliyordu.

Geceleri ateş başında oturlurken adam çok defa:

— Çek şu yüzünü ateşin ışığından! diye bzağırdı. Yüzünü görünce içim bulanıyor! Yahut:

— Yoruldun ha? diye alay ederdi. Görüyorum, ada hayatından çabuk bıktın. Ben de senin yüzünü sabahtan akşama kadar görmekten bıktım ya!

O zaman Dukan her za-

manki gibi başını iğeri ve ayaklarını sürüye sürüye uzaklaşmıştı. Fakat içinden kahkahalarla gülmek gelirdi. İkinci kaptan bilseydi ki asıl bunları söyleyebilecek olan insan kamarottu. Hayatında ilk defa olarak Dukan kudretin tadını tadıyordu.

Fakat ikinci kaptan kuvvetli olduğu kadar da zeki idi. Dukan'da bir değişiklik olduğunu az zamanda farkettiler. Kamarot hâlâ her denilen şeye:

— Peki efendim, diyerek boyun eğiyordu.

Fakat halinde kendi kendine karşı bir emniyet, âdeta gizli bir cesaret vardı. Bu, ikinci kaptanı hem şaşırtıyor, hem de memnun ediyordu. Çünkü ikinci kaptan erkek adamlardan hoşlanırdı. Kendisi bir hiçken şof inadı, zekâsı ve kabiliyeti yüzünden büyük bir geminin ikinci kaptanlığına yükselmişti.

Kendine karşı gelenleri o demir gibi yumruğunun bir okşayışıyla yere sererdi. Fakat kendisine karşı gelecek cesareti gösterdi diye de beğenirdi. Fakat Dukan dünyanın en korkak ve sünepe mahlûkuydu. Yüzüne bakılırsa titremeğe başlardı. İkinci kaptanın tekmesine karşılık da sadece yaltak yaltak gülümserdi. İkinci kaptan ona karşı sadece derin bir istihfaf duyuyordu.

Fakat bu adaya geldikleri beri işler değişmişti. Bir gün ikinci kaptan sandalı tamir etmeğe çalışıyordu. Kamarot da yelken bezinden yapmış oldukları çadırın rüzgâr tutan tarafına taş yığmakla meşguldü. Fakat terleyip durmasına rağmen hayatından çok memnun gibi görünüyordu. Zira durmadan ıslık çalıyordu. İkinci kaptan:

— Bizim küçük fare kendini topluyor gibi, diye düşündü. Denizde kazaya uğramak bazı insanları insanlıktan çıkarıp canavarlaştırır. Mış kurbağaları da insanlaştırmıyor galiba.

Sonra hafifçe gülümsiyerek seslendi:

— Taş taşımak hoşuna mı gidiyor Dukan!

— Hayır efendim. Pek de okadar değil. Neden sordunuz?

— Pek şen görünüyorsun da!

— Öyle mi efendim?

Dukan bunu hiç birşey ifade etmeyen bir sesle sormuştu. Fakat çabucak iğilek yerden bir taş aldı. Zira ikinci kaptanın, yüzündeki korkuyu farketmesini istemiyordu. Şimdi artık ikinci kaptandan korkmuyordu, fakat sırrının keşfolunacağından korkuyordu. Hayatından memnun olduğunun sebebini göstermemesi lâzımdı. İkinci kaptan çok zeki ve kurnaz bir adamdı. Bir kere onu sorguya çekmeğe başlarsa tabanca meselesi derhal meydana çıkıverirdi.

İkinci kaptan gülerек:

— Bir taraftan bu ada bir taraftan ben seni adam edeceğiz galiba, diye sözüne devam etti.

Dukan başını kaldırmıyordu.

— Allah belâsını versin,

diye düşünüyordu. Beni rahat bıraksa olmaz mı? İstesem şimdi onu öldürürüm.

Dirseğini cebindeki tabancaya bastırdı ve elindeki kayayı aldığı yere geri koydu. İkinci kaptan:

— Ne o, kayayı kaldıramıyor musun? diye sordu. Yoruldun galiba. Haydi bir parça bırak da dinlen.

Dukan gene o aynı ifade-siz sesle:

— Teşekkür ederim efendim, dedi.

— Dinlenirken de boş durma ama. Yukarı çık da ateşe yaprak at. Bak, sönmek üzere. Ben bu kayığı tamir edemezsem bütün ümidimiz o ateşte. İyice bir duman çıkarmalı ki enginden geçen gemiler görsünler de bu Allahın belâsı yere uğrasınlar.

Dukan:

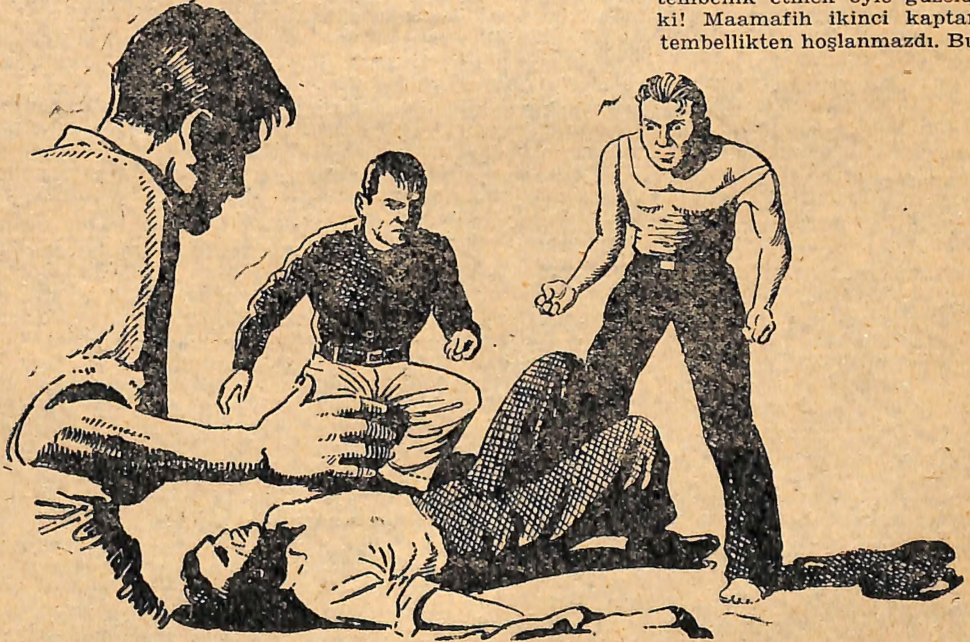
— Peki efendim, dedi ve uzaklaştı.

Zaten bir parça tek başına kalmak istiyordu. Kendini toplamak için zamana muhtaçtı. Cebindeki tabanca yüzünden neşelenip yeniden hayat bulmak başka şeydi, ikinci kaptanın bunun sebebi-

ni anlaması başka şey. İkinci kaptan bu işe burnunu soktu mu elinden hiç birşey kurtulmazdı. Kâh tehdit eder, kâh yüze güler, kâh döver, kâh okşardı. Fakat sonunda istediğini öğrenirdi. Dukan da adadaki hayatının zevkinden mahrum kalmak istemiyordu. Onlar nasıl kâbus gibi günlerdi öyle! İkinci kaptan rüyalarında bile çocuğun peşini bırakmaz, insanlardan ayrı korkunç bir mahlûk, bir heyûla gibi içini dehşetle doldururdu. Dukan tepedeki ateşe bir kucak kuru yaprak attı ve çatırdıyan alevlerle güzel kokulu dumanları seyretti. Müm-kün olsa burada ebediyen kalmak isterdi. Okadar emniyeteydi ki! Fakat dikkatsizlik eder de ikinci kaptana birşey sezdirirse, gene o eski günlerine döndü demekti. Genç kamarot hafifçe ürperdi ve:

— Bundan sonra halime tavrıma dikkat etmem lâzım, diye düşündü.

Tepede iki saat kadar kaldı. Çatırdıyan ateşe kucak kucak yaprak atarak engin mavi denizi seyretmek ve tembellik etmek öyle güzeldi ki! Maamafih ikinci kaptan tembellikten hoşlanmazdı. Bu-

nu pek âla bilen Dukan çadırlarını kurdukları ' sessiz küçük koya inerken onun hiddetli sesini duyacağını düşünüyordu. Kendi kendine:

— İyi ki artık ondan korkmuyorum, dedi.

İkinci kaptanın hiddetle bağırıp çağırmaması Dukan'ın garibine gitti. Adam görünürlerde yoktu. Kamarot adamlarını sıkıştırdı. Aklına da hep fena şeyler geliyordu. Ya ikinci kaptan sandalı tamir edip de tek başına adadan ayrılırsa? Ya Dukan'ı bu Allahın ıssız adasında yapayalnız bırakıverdiyse? Öyle ya! Herşey olabiliyordu. Dukan ikinci kaptanın sinirine dokunuyordu. Belki adam ondan kurulumak için böyle bir iş yapmıştı! Dukan korkusundan koşmağa başladı. Yüreği küt küt atıyordu. Köşeyi okadar hızlı döndü ki kendini çadırın önündeki sahnenin tam arkasında buldu. Çadırın önünde iki adam duruyordu. Dukan bunları iyi tanırdı. Birinin geminin aşçısı Brent, öteki de yelkenci Foss'du İkisi de iri yarı, kaba ve zalim adamlardı. Gemide Dukan'a yapmadıklarını koymamışlardı. hem dilleriyle hem de tekmeleleriyle.

O anda ikinci kaptanın üstüne iğilmişlerdi. İkinci kaptan da yerde yatıyordu. Eli yüzü kan içindeydi.

Dukan olup bitenleri tahmin etmekte güçlük çekmedi. Herhalde Brentle Foss adanın başka bir yerinde karaya çıkmışlardı. Çadırı tesadüfen bulmuş olacaktı. Dukan ikinci kaptanın bu kaba, zalim ve küfürbaz adamları sevmeyi bilirdi. Sonra Brent'le Foss tembeldiler de. İkinci kaptan onları durmadan azarlar ve cezalandırırdı. Onun için herhalde şimdi fırsat bu fırsatten kaçmak istemişlerdi. Sonra da kayığı alıp gideceklerdi.

Dukan bütün bunları kısacık bir an içinde düşündü. Fakat iki gemici derhal atıldılar. Dukan kırmılamaya bile vakit bulamadı. Brent'in demir gibi parmakları kolu-

nu sıkıyordu.

İki adam gök gürültüsünü andıran kahkahalarla güldüler. Brent:

— Bizim kamarot güzel çocuk, değil mi Foss? Maamafih insan hislerine mağlup olmamalı. Onu da temizleyeceğiz, değil mi?

Foss'un yüzüne hainane bir tebessüm yayıldı:

— Maalesef güzel kamarot da da temizleyeceğiz!

İşte o zaman şaşılacak bir şey oldu. Herkesten çok Dukan'ı hayretler içinde bırakan birşey... Böyle birşey yapmağı tasarlamamıştı. Tasarlasa zaten belki yapamazdı. Herhalde o an o iki hain, kaba adama karşı duyduğu hiddet gözlerini karartmış olacaktı. a Dukan, boğazın doğru birşeylerin kabardığını hissetti ve sağ yumruğunu bütün kuvvetiyle Brent'in çenesine indirdi.

Haftalardır açık havada işçiler gibi çalışmak adalelerini çeliğe döndürmüştü. O koskoca Brent boş bir çuval gibi yere yıkıldı. Dukan'ın yumruğundan omuzuna doğru, gözlerinden yaş getirecek kadar müthiş bir ısırap şımşek gibi yayıldı. Gemin kalbine gözlemlerinden yaş getirecek kadar derin bir sevinç yayıldı. Öfkeyle haykırarak bu sefer Foss'un üstüne atıldı. Yumruğu yelkencinin elmacık kemiğine indi. Foss iki elini de yüzüne götürerek bir çığlık attı ve arka üstü düştü. Düşerken çadırı da beraber indirdi.

Bu sırada kaptan yattığı yerden onları seyrediyordu. Üstü başı kan içindeydi ve hâlâ sersememi, fakat başının dönmesi artık azalmaya başlamıştı. Foss'un yere yıkıldığını görünce kendini topladı ve ayağa kalktı. Barut gibi bir adamdı. Derhal Foss'un üzerine atıldı. Ötede kamarot da aşçı başıyla meggöldü.

İki hayduda iyi bir ders verdiler.

Yarım saat sonra artık haddini bilen bir aşçıyla burnu sürtülmüş olan bir yelken-

ci çadırın biraz ötesindeki kayanın üstünde oturuyorlardı. Elllerinde, gayet minnettarane yedikleri bir kaç yiyecek vardı. Brent'le Foss bundan sonra kötülük yapmayacaklarına, ikinci kaptanın hiç sözünden çıkmayacaklarına ve tembelliği bırakıp adamakıllı çalışacaklarına söz vermişlerdi. Bunun üzerine ikinci kaptan da onları affetmiş ve ellerine yiyecek bir iki parça bir şey tutuşturmuştu.

Öte tarafta çadırın içinde ise ikinci kaptanla kamarot karşı karşıya oturuyorlardı. Çocuk:

— Acaba öldüm de cennette miyim? diye düşünüyordu.

Çünkü ikinci kaptan şefkatle onun elini sarıyordu. Sevgi dolu tatlı bir sesle:

— Aferin sana oğlum Dukan, dedi. İyi iş gördün. Haydutlar hiç ses çıkarmadan arkamdan gelmişler. Kafamda müthiş bir acı duydum, işte o kadar. Sen Brent'le uğraşırken kendimi toplamaya başladım. Sen olmasaydın halim bitikti. Hayatımı kurtardın. Sana minnettarım. Ver elini!

İkinci kaptan delikanlının uzattığı eli samimiyetle kavradı.

Dukan cevap vermedi. Sevincinden boğazına birşeyler düğümlenmişti. Gözlerinde yaşlar vardı. İkinci kaptan ilâve etti:

— Onları tabanca ile tehdit etmediğin de iyi oldu. Erkekcesine, yumrukları dövüşmek daima daha iyidir. Hem sonra belki farkına varırlardı. O zaman ikimiz için de fena olurdu.

— Neyin farkına varırlar?

— Sen de mi bilmiyordun?

Demek acıp bir kere içine bakmadın ha? Tuhaf çocuğun Dukan! O tabancayı gemide ben taşırdım. Dedğim gibi tabanca kullanmaktan hoşlanmam. Onun için sırf çirkin bir hadise olursa karşındakileri korkutmak maksadıyla yanımda gezdirdim. İçindeki kurgunların hepsi boştur.

İSKANDAL

MAHMUT ABAÇIN İTALYANCADAN DİLİMİZE ÇEVİRDİĞİ BU GÜZEL ESER BİTMEK ÜZEREDİR. BAŞTAN SONUNA KADAR BÜYÜK BİR ZEVK, MERAK VE DÜŞÜNCE İÇİNDE OKUYACAGINIZ BU GÜZEL KİTABI MUHAKKAK ALINIZ VE OKUYUNUZ. ÇÜNKÜ BU ESERİ OKUMAMAK SADECE KENDİNİZİ DEĞİL, KÜTÜPHANENİZİN DE BİR DAHA YERİNE GETİRİLMESİNE İMKÂN OLMAYAN BİR EKSİĞİ OLACAKTIR.

Fiatı : 250 Kuruş

EVİN
ROMANLARI
SERİSİ

ÇIKARAN :

